

**A Legfelsőbb Bíróság
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2010. szeptember.
I. évfolyam 4. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK	2
KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK	2
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	2
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	2
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	3
POLGÁRI ÜGYSZAK	7
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	9
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT ÍTÉLETEK	15
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	15
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	16
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	17
POLGÁRI ÜGYSZAK	18
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	20
EGYÉB MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT	25
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG UNIÓS JOGI TÁRGYÚ ÍTÉLETEI	28
EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK	29
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	29
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI	29
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ IRÁNYMUTATÁSAI HIBA! A KÖNYVJELZŐ NEM LÉTEZIK.	
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	33

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

1. A Landgericht Baden-Baden (Németország) által 2010. május 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-224/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Megtagadhatja-e valamely tagállam egy másik tagállam által kiállított, B és D kategóriába tartozó járművekre vonatkozó vezetői engedély érvényességének elismerését különösen a D kategória vonatkozásában — tekintettel a 91/439/EGK irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) pontjára, amelynek értelmében a D kategóriába tartozó járművekre vonatkozó vezetői engedély csak azoknak a személyeknek adható ki, akik már jogosultak a B kategóriájú járművek vezetésére — ugyanezen irányelv 1. cikkével, valamint 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével összhangban akkor, ha az engedély jogosultjának a B kategóriába tartozó járművekre vonatkozó vezetői engedélyét még azt megelőzően adták ki, hogy az első tagállamban bírósági eljárásban visszavonták a vezetői engedélyt, a D kategóriára vonatkozót azonban már a bírósági visszavonást követően, valamint azután, hogy eltelt az abban meghatározott, az újbóli kiállítást korlátozó tilalmi idő?

2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

Megtagadhatja-e az első tagállam a hivatkozott vezetői engedély elismerését — különösen a D kategória vonatkozásában — a 2006/126/EK irányelv 11. cikkének (4) bekezdése alapján, amelynek értelmében a tagállam megtagadja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyt az előbbi tagállam területén visszavonták, ha a B kategóriába tartozó járművekre vonatkozó vezetői engedélyt 2006. március 1-jén adták ki, míg a D kategóriára vonatkozót 2007. április 30-án, és a vezetői engedélyt ez utóbbi napon állították ki?

Gazdasági ügyszak

1. Az Augstākās tiesas Senāts (Lett Köztársaság) által 2010. június 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-294/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének (3) bekezdését, hogy a légitfuvarozó — annak bizonyítása céljából, hogy minden ésszerű intézkedést megtett a rendkívüli körülmények elkerülésére — köteles megfelelően megtervezni az erőforrásait annak érdekében, hogy a korábban előre nem látható rendkívüli körülmények megszűnését követően, vagyis az indulás menetrend szerinti időpontját követő meghatározott pillanatban a menetrend szerinti járat elindulhasson?

2. Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén alkalmazható-e a hivatkozott rendelet 6. cikkének (1) bekezdése annak a minimális időnek a meghatározására, amellyel — mint a rendkívüli körülmények bekövetkezésekor felmerülő, esetleges előre látható késéssel — erőforrásai adott pillanatban történő megtervezésekor a légitfuvarozónak előre számolnia kell?

2. A Bundesverwaltungsgericht (Németország) által 2010. május 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-244/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság) az Európai Bíróság elé azon kérdést terjeszti előzetes döntéshozatalra, hogy valamely egyesületnek a népek közötti kölcsönös megértés eszméjének megsértése okán történő betiltásáról szóló nemzeti jogszabály alkalmazása az 1997. június 30-i 97/36/EK irányelvvel módosított, a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezések összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv által összehangolt területre tartozik-e — és ha igen, mely feltételek mellett —, és ezért az irányelv 2a. cikke értelmében kizárt-e?

3. A Bundesverwaltungsgericht (Németország) által 2010. május 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-245/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság) az Európai Bíróság elé azon kérdést terjeszti előzetes döntéshozatalra, hogy valamely egyesületnek a népek közötti kölcsönös megértés eszméjének megsértése okán történő betiltásáról szóló nemzeti jogszabály alkalmazása az 1997. június 30-i 97/36/EK irányelvvel módosított, a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezések összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv által összehangolt területre tartozik-e — és ha igen, mely feltételek mellett —, és ezért az irányelv 2a. cikke értelmében kizárt-e?

Munkaügyi ügyszak

1. A Sozialgericht Nürnberg (Németország) által 2010. május 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-225/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az 1408/71/EGK rendelet 77. cikke (2) bekezdése b) pontjának i. alpontját, hogy az egykori foglalkoztatás helye szerinti állam nem köteles az azon öregségi vagy rokkantsági nyugdíjban, valamint munkahelyi baleset, illetve foglalkozási megbetegedés miatt nyugdíjban részesülő számára családi támogatást nyújtani, aki két vagy több tagállam jogszabályai szerint részesül nyugdíjban (úgynevezett kettős, illetve többszörös nyugdíjas), és akinek nyugdíjra való jogosultsága az egykori foglalkoztatás helye szerinti állam jogszabályain alapszik (a nyugdíjra való nemzeti jogosultság), ha a lakóhely szerinti állam egy összehasonlítható, magasabb összegű ellátást ír ugyan elő, az azonban nem egyeztethető össze az érintett által választási joga alapján választott valamely másik ellátással?

2. Úgy kell-e értelmezni az 1408/71/EGK rendelet 78. cikke (2) bekezdése b) pontjának i. alpontját, hogy az egykori foglalkoztatás helye szerinti állam nem köteles az elhunyt munkavállaló vagy önálló vállalkozó több tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozott azon árvájának családi támogatást nyújtani, aki esetében az árvasági nyugdíjra való fiktív jogosultság az egykori foglalkoztatás helye szerinti állam jogszabályain alapszik (a nyugdíjra való potenciális nemzeti jogosultság), ha a lakóhely szerinti állam egy összehasonlítható, magasabb összegű ellátást ír ugyan elő, az azonban nem egyeztethető össze az érintett által választási joga alapján választott valamely másik ellátással?

3. Ugyanez vonatkozik-e az 1408/71/EGK rendelet 77. cikkének vagy 78. cikkének hatálya alá tartozó valamely ellátásra akkor is, ha azt a gyermek lakóhelye szerinti állam ugyan alapvetően előírja, annak tekintetében azonban választási jog nem áll rendelkezésre?

2. Az Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg (Ausztria) által 2010. május 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-241/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a Magyar Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő csatlakozásáról szóló okmány 24. cikkében hivatkozott és X. mellékletében foglalt listát (1. A személyek szabad mozgása), hogy a Magyarországról Ausztriába irányuló munkaerő-kölcsönzést nem munkavállalók kiküldésének kell tekinteni, és a magyar munkavállalók ausztriai alkalmazására vonatkozó nemzeti korlátozások ugyanúgy vonatkoznak a magyar vállalkozások által kölcsönzött (és azoknál szabályszerűen alkalmazott) magyar munkavállalók ausztriai alkalmazására?

3. A Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Spanyolország) által 2010. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-256/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 2003/10/EK irányelv 3. cikkét, 5. cikkének (2) bekezdését, valamint 6. és 7. cikkét, hogy az a munkáltató, amelynél a munkavállalók tekintetében a napi zajexpozíció szintje (az egyéni hallásvédőknek köszönhető hatást figyelmen kívül hagyva) túllépi a 85 dB(A) mértéket, teljesíti a hivatkozott irányelvben foglalt, a munka lényeges körülményeit érintő megelőzési kötelezettségeket azzal, hogy olyan hallásvédőket bocsát a munkavállalók rendelkezésére, amelyeknek köszönhetően a napi zajexpozíció szintje e munkavállalók tekintetében 80 dB(A) alá csökken?

2. Úgy kell-e értelmezni a 2003/10/EK irányelv 5. cikkének (2) bekezdését, hogy a „műszaki, illetve szervezeti intézkedésekből álló program” — melyet azon munkáltatónak kell elfogadnia, amelynél a munkavállalók tekintetében a napi zajexpozíció szintje (az egyéni hallásvédőknek köszönhető hatást figyelmen kívül hagyva) túllépi a 85 dB(A) mértéket — a zajexpozíció szintjének 85 dB(A) alá csökkentésére irányul?

3. Amennyiben az első kérdésre adott válasz nemleges, úgy kell-e értelmezni a 2003/10/EK irányelvet, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy bírósági gyakorlat, amely felmenti a munkáltatót a főszabály szerint a naponta 85 dB(A) mértéket meghaladó zajnak kitett munkavállalók részére járó pénzbeli kompenzáció megfizetése alól, amennyiben olyan egyéni hallásvédőket bocsát a munkavállalók rendelkezésére, amelyeknek köszönhetően a napi zajexpozíció 80 dB(A) alá csökken?

4. A Tribunalul Dâmbovica (Románia) által 2010. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-258/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az az időtartam, amely alatt az erdész egyéni munkaszerződésének megfelelően napi nyolcórás munkaidőben köteles egy meghatározott erdei parcella felügyeletéről gondoskodni, amelynek tekintetében — esettől függően — fegyelmi, vagyoni, szabálysértési vagy büntetőjogi felelősséggel tartozik a kezelése alatt álló területen megállapított károkért, függetlenül attól, hogy mikor következett be a kár, a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló [2003. november 4-i] 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti „munkaidőnek” minősül-e?

2. Eltérő-e az I. kérdésre adott válasz akkor, ha az erdész annak az erdei parcellának a területén található szolgálati lakásban lakik, amelynek a kezelésével megbízták?

3. Sérülnek-e a 2003/88/EK irányelv „Maximális heti munkaidő” című 6. cikkének rendelkezései abban az esetben, ha — bár az egyéni munkaszerződés heti negyven órában legfeljebb napi nyolcórás munkaidőt ír elő — a törvényi előírásnak megfelelően az erdész valójában a kezelésére bízott erdei parcella állandó felügyeletét köteles biztosítani?

4. Az I. kérdésre adott igenlő válasz esetén a munkaadó köteles-e munkabért vagy ehhez hasonló juttatást adni arra az időszakra, amely alatt az erdész az erdő felügyeletét biztosítani köteles?

5. Az I. kérdésre adott nemleges válasz esetén mely jogi szabályozás alkalmazandó arra az időre, amelyre nézve az erdész a kezelésére bízott erdő felügyeletéért felelős?

5. A Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Spanyolország) által 2010. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-261/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 2003/10/EK irányelv 3. cikkét, 5. cikkének (2) bekezdését, valamint 6. és 7. cikkét, hogy az a munkáltató, amelynél a munkavállalók tekintetében a napi zajexpozíció szintje (az egyéni hallásvédőknek köszönhető hatást figyelmen kívül hagyva) túllépi a 85 dB(A) mértéket, teljesíti a hivatkozott irányelvben foglalt, a munka lényeges körülményeit érintő megelőzési kötelezettségeket azzal, hogy olyan hallásvédőket bocsát a munkavállalók rendelkezésére, amelyeknek köszönhetően a napi zajexpozíció szintje e munkavállalók tekintetében 80 dB(A) alá csökken?
2. Úgy kell-e értelmezni a 2003/10/EK irányelv 5. cikkének (2) bekezdését, hogy a „műszaki, illetve szervezeti intézkedésekből álló program” — melyet azon munkáltatónak kell elfogadnia, amelynél a munkavállalók tekintetében a napi zajexpozíció szintje (az egyéni hallásvédőknek köszönhető hatást figyelmen kívül hagyva) túllépi a 85 dB(A) mértéket — a zajexpozíció szintjének 85 dB(A) alá csökkentésére irányul?
3. Amennyiben az első kérdésre adott válasz nemleges, úgy kell-e értelmezni a 2003/10/EK irányelvet, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy bírósági gyakorlat, amely felmenti a munkáltatót a főszabály szerint a naponta 85 dB(A) mértéket meghaladó zajnak kitett munkavállalók részére járó pénzbeli kompenzáció megfizetése alól, amennyiben olyan egyéni hallásvédőket bocsát a munkavállalók rendelkezésére, amelyeknek köszönhetően a napi zajexpozíció 80 dB(A) alá csökken?

6. A Dioikitiko Efeteio Thessalonikis (Görögország) által 2010. május 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-272/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: görög

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Összeegyeztethető-e a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelvnek az EK 139. cikk (2) bekezdése értelmében vett céljával és az EK 249. cikk harmadik bekezdése értelmében vett hatékony érvényesülésével a 164/2004. sz. elnöki rendelet 11. cikkének (2) bekezdése, amelynek értelmében a határozott idejű munkaszerződések határozatlan idejű szerződéssé alakításához szükséges feltételek teljesülésének megállapítása végett a munkavállaló a rendelet hatálybalépését követő két (2) hónapos jogvesztő határidőn belül az ott hivatkozott feltételek teljesülését tanúsító kérelmet nyújt be a hatáskörrel rendelkező szervhez, figyelemmel arra, hogy a határidő jogvesztő jellege következtében, ha a munkavállaló két hónapon belül nem terjeszti elő a kérelmet, elveszíti a szerződés átalakításához való jogot?
2. Figyelembe véve az 1999/70 irányelvnek az EK 139. cikk (2) bekezdése értelmében vett célját, elegendő-e a 164/2004. sz. elnöki rendelet 11. cikke hatálya alá kerülő munkavállalók számára előírt két hónapos határidő az ugyanazon irányelv céljainak az EK 249. cikk harmadik bekezdése értelmében vett hatékony érvényesülése megvalósulásához, tekintve, hogy a 164/2004. sz. elnöki rendelet 11. cikkét pusztán közzétették a hivatalos lapban?
3. A két hónapos határidő meghosszabbításának megtagadása a munkavállalók védelme általános szintjének csökkentését jelenti-e — megsértve ezzel az 1999/70 irányelv 8. cikkének (3) bekezdését — a megfelelő határidőknek a 164/2004. sz. elnöki rendeletet megelőző hasonló jogszabályi rendelkezések által engedélyezett meghosszabbításához képest?

7. A Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Spanyolország) által 2010. június 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-273/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- Ellentétes-e az 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv[hez (1) mellékelt keretmegállapodás] 4. szakaszában foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével az olyan szabályozás, mint a Decreto 174/2002, de 15 de octubre, del Gobierno Valenciano, sobre Régimen y Retribuciones del Personal Docente e Investigador Contratado Laboral de las Universidades Públicas Valencianas y sobre Retribuciones Adicionales del Profesorado Universitarioóban (a valenciai kormány a Valencia

területén működő állami egyetemeken munkaszerződéssel foglalkoztatott oktatók és kutatók foglalkoztatásának rendjéről és díjazásáról, valamint az egyetemi tanárok kiegészítő juttatásairól szóló, 2002. október 15-i 174/2002 rendeletében) foglalt azon szabályozás, amely a doktori fokozattal rendelkező tanársegédek számára nem biztosítja a doktori fokozattal rendelkező szerződéses tanárokat egyébként megillető, szolgálati idő alapján járó juttatásokra, így például a háromévente járó juttatásokra való jogosultságot?

8. A Landesarbeitsgericht Hamm (Németország) által 2010. május 4-én/benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — KHS AG kontra Winfried Schulte (C-214/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a 2003/88/EK irányelv 7. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal akkor is ellentétesek az olyan nemzeti jogszabályok és/vagy gyakorlat, amelyek szerint a minimális időtartamú éves fizetett szabadságra való jogosultság a referencia-időszak és/vagy átviteli időszak végén megszűnik, ha a munkavállaló hosszabb ideig munkaképtelen (és e hosszabb ideig tartó munkaképtelenségnek az a következménye, hogy a munkavállaló több évre járó szabadságot halmozhatna fel, ha az ilyen jogosultságok átvitelének lehetősége nem lenne időben korlátozott)? Nemleges válasz esetén: az átvitel lehetőségének legalább 18 hónapon át fenn kell-e állnia?

9. A Cour de Cassation (Franciaország) által 2010. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-282/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 2003/88/EK irányelv 7. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal ellentétesek azok a nemzeti rendelkezések vagy gyakorlatok, amelyek előírják, hogy a fizetett éves szabadsághoz való jog feltétele legalább tíz nap (vagy egy hónap) tényleges munkavégzéssel töltött idő a referencia-időszak alatt?

2. A fenti kérdésre adott igenlő válasz esetén a 2003/88/EK irányelv 7. cikke, amely külön kötelezettséget ró a munkáltatóra azzal, hogy fizetett szabadsághoz való jogot biztosít az egészségügyi okból egy évig vagy azt meghaladó ideig távol lévő munkavállalónak, arra kötelezi-e a magánszemélyek közötti jogvitában eljáró nemzeti bíróságot, hogy figyelmen kívül hagyja az ezzel ellentétes azon nemzeti rendelkezést, amely a fizetett éves szabadsághoz való jog feltételeként ebben az esetben a referenciaév alatt legalább tíz nap tényleges munkavégzéssel töltött időtartamot ír elő?

3. Amennyiben a 2003/88/EK irányelv 7. cikke nem tesz különbséget a referencia-időszak során távol lévő munkavállalók között aszerint, hogy távollétük oka munkahelyi baleset, foglalkozási megbetegedés, úti üzemi baleset, vagy nem foglalkozási megbetegedés, a munkavállalók e jogszabály értelmében bármilyen eredetű egészségügyi ok miatti távollét esetén azonos időtartamú fizetett szabadságra jogosultak-e, vagy e szöveget úgy kell értelmezni, hogy az nem tiltja, hogy a fizetett szabadság időtartama a munkavállaló távollétének okától függően eltérő lehessen, amennyiben a nemzeti törvény bizonyos feltételek fennállása esetén a fizetett éves szabadság időtartamát az irányelv által előírt négy hetes minimumnál hosszabb időtartamban állapítja meg?

10. A Curte de Apel Bacău (Románia) által 2010. június 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-310/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Ellentétes-e a személyek közötti, faji vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló 2000/43/EK tanácsi irányelv 15. cikkével, valamint a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló 2000/78/EK tanácsi irányelv 17. cikkével — amely irányelveket a 137/2000. sz. módosított és újra kihirdetett OG (Ordonanța Guvernului [törvényerejű kormányrendelet] ültette át a belső jogrendbe) — az olyan nemzeti szabályozás, valamint a Curte Constituțională

(Alkotmánybíróság) azon ítélete, amely megtiltja a nemzeti bíróságoknak, hogy a hátrányos megkülönböztetést szenvedett felpereseknek elismerjék vagyoni és/vagy nem vagyoni káruk — szükségesnek ítélt — megtérítését olyan esetekben, amikor a hátrányos megkülönböztetés eredményeképpen bekövetkező kár megtérítése a jogszabály által előírt és a felperesektől eltérő társadalmi-szakmai csoportot megillető javadalmazáshoz való jogokhoz kapcsolódik? Ebben az értelemben lásd a Curte Constitucională 2008. december 4-én hozott 1325. sz., valamint 2010. február 25-én hozott 146. sz. ítéletét.

2. Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén a nemzeti bíróság köteles e megvárni azon nemzeti jogi rendelkezések megsemmisítését, illetve módosítását és/vagy a Curte Constitucională azon ítélezési gyakorlatának megváltozását, amelyek vélhetően ellentétesek a közösségi rendelkezésekkel, avagy e bíróság az előtte folyamatban lévő ügyben köteles közvetlenül és azonnal, esetlegesen az Európai Unió Bírósága által értelmezett módon, alkalmazni a közösségi jogi rendelkezéseket az előtte folyamatban levő ügyre, és eltekinteni bármely, közösségi rendelkezésekkel ellentétes nemzeti jogi rendelkezés alkalmazásától, illetve a Curte Constitucională bármely, közösségi rendelkezésekkel ellentétes ítéletének tekintetbe vételétől?

Polgári ügyszak

1. Az Amtsgericht Stuttgart (Németország) által 2010. június 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-296/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Alkalmazható-e a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről szóló 2201/2003/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: Brüsszel-IIa. rendelet) 19. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezés, ha a szülői felelősség rendezése iránt az egyik fél által először megkeresett tagállami bíróságot csak ideiglenes intézkedés hozatala céljából, míg a másik fél által később ugyanazon tárgyban megkeresett másik tagállambeli bíróságot az ügy érdemében történő határozathozatal céljából keresték meg?

2. Akkor is alkalmazandó-e a rendelkezés, ha az ideiglenes intézkedés hozatalára irányuló külön eljárás keretében valamely tagállamban hozott határozat a 2201/2003/EK rendelet 21. cikke értelmében valamely másik tagállamban nem ismerhető el?

3. Egy tekintet alá kell-e venni a 2201/2003/EK rendelet 19. cikkének (2) bekezdése értelmében valamely tagállami bíróság külön ideiglenes intézkedés okán történő megkeresését az ügy érdemében történő megkereséssel, ha ezen HU C 221/30 Az Európai Unió Hivatalos Lapja 2010.8.14.

állam nemzeti eljárásjoga szerint e bíróságot az ügy érdemének rendezése iránt meghatározott időn belül az eljárásjogi hátrányok elkerülése érdekében ismét meg kell keresni?

2. A Højesteret (Dánia) által 2010. június 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-302/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A „műszaki eljárás elválaszthatatlan és lényeges részét” érintő feltétel vonatkozásában van e jelentősége annak, hogy az időleges többszörözési cselekmények a műszaki eljárás mely szakaszában mennek végbe (lásd a 2001/29 irányelv 5. cikkének (1) bekezdését)?

2. Az időleges többszörözési cselekmények képezhetik e egy „műszaki eljárás elválaszthatatlan és lényeges részét” akkor, ha azok teljes újságcikkek kézi szkennelésében nyilvánulnak meg, amelynek során az újságcikkek nyomtatott médiumból digitális médiummá alakulnak át?

3. Kiterjed e a „jogszerű felhasználás” fogalma (lásd a 2001/29 irányelv 5. cikkének (1) bekezdését) a felhasználás bármely olyan formájára, amelyhez nincs szükség a szerzői jogi jogosult hozzájárulására?

4. Kiterjed e a „jogszerű felhasználás” fogalma (lásd a 2001/29 irányelv 5. cikkének (1) bekezdését) teljes újságcikkeknek egy gazdasági társaság általi, a cég által írt összefoglalókhöz való felhasználás célját szolgáló szkennelésére és a másolat ezt követő feldolgozására akkor, ha a jogosult e

cselekményekhez nem járult hozzá, amennyiben a rendelkezésben meghatározott egyéb követelmények teljesülnek?

Van-e jelentősége a kérdésre adandó válasz szempontjából annak, hogy a 11 szót az adatrögzítési eljárás befejezését követően eltárolják?

5. Milyen szempontokat kell figyelembe venni annak megítéléséhez, hogy az időleges többszörözési cselekmények bírnak-e „önálló gazdasági jelentőséggel” (lásd a 2001/29 irányelv 5. cikkének (1) bekezdését), ha a rendelkezésben meghatározott egyéb követelmények teljesülnek?

6. Figyelembe lehet-e venni a felhasználó időleges többszörözési cselekményekből eredő hatékonyságnövekedését annak megítélésakor, hogy a cselekmények bírnak-e „önálló gazdasági jelentőséggel” (lásd a 2001/29 irányelv 5. cikkének (1) bekezdését)?

7. Tekintható-e teljes újságcikkeknek egy gazdasági társaság általi szkennelése és a másolat ezt követő feldolgozása „olyan különös eset[nek], amely nem sérelmes” az újságcikkek „rendes felhasználásra” és „indokolatlanul nem [károsítja] a jogosult jogos érdekeit” (lásd az 5. cikk (5) bekezdését), ha az irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében meghatározott követelmények teljesülnek?

Van-e jelentősége a kérdésre adandó válasz szempontjából annak, hogy a 11 szót az adatrögzítési eljárás befejezését követően eltárolják?

3. A Raad van State (Belgium) által 2010. május 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-271/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Ellentétes-e a bérleti jogról és a haszonkölcsönzési jogról, valamint a szellemi tulajdon területén a szerzői joggal szomszédos bizonyos jogokról szóló, 1992. november 19-i 92/100/EGK tanácsi irányelv 5. cikkének (1) bekezdésével, jelenleg a bérleti jogról és a haszonkölcsönzési jogról, valamint a szellemi tulajdon területén a szerzői joggal szomszédos bizonyos jogokról szóló, 2006. december 12-i 2006/115/EK európai parlamenti és a tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdésével, mely szerint a nyilvános haszonkölcsönbe adás ellenében legalább a szerzők díjazásban részesülnek, egy olyan tagállami rendelkezés, amely díjazásként felnőttenként évi 1 eurós, gyermekenként pedig évi 0,5 eurós átalányösszeget állapít meg?

4. Az Înalta Curte de Casacie ci Justicie (Románia) által 2010. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-283/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a „nyilvánossághoz közvetítés” alatt:

a) kizárólag azon nyilvánossághoz közvetítést kell érteni, amely nincs jelen a közvetítés kiindulópontjául szolgáló helyszínen, avagy

b) egy mű bármely más, a nyilvánosság számára nyitva álló helyen közvetlenül — a mű előadásának, valamint közvetlen bemutatásának bármely más nyilvános módja révén — megvalósuló közvetítését is érteni kell?

Az a) kérdésre adott igenlő válasz esetén ez azt jelenti-e, hogy a művek b) pontban említett nyilvánossághoz közvetítései nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá, vagy azt jelenti, hogy nem a mű nyilvánossághoz közvetítésének, hanem bemutatásának és/vagy nyilvános előadásának minősülnek a Berni Egyezmény 11. cikke (1) bekezdésének i) pontja értelmében?

A b) kérdésre adott igenlő válasz esetén az irányelv 3. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi-e a tagállamoknak, hogy a zeneművek nyilvánossághoz közvetítése jogának kötelező közös kezelését törvény útján szabályozzák, függetlenül a közvetítés módjától, még ha e jog gyakorlására egyénileg, ily módon közvetlenül a szerzők által is van lehetőség, anélkül, hogy lehetőségük lenne műveik közös kezelés alóli kivételére?

5. A Tribunal Judicial de Amares (Portugália) által 2010. június 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-299/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

„Járművek összeütközése esetén, amennyiben az egyik — a kártérítést követelő, sérült és kiskorú — vezetőnek testi sérüléseket és anyagi károkat okozó baleset bekövetkezése vétkességi alapon egyik vezetőnek sem róható fel, ellentétes-e a közösségi joggal, konkrétan az első (72/166/EGK) irányelv 3. cikke (1) bekezdésének, a második (84/5/EGK) irányelv 2. cikke (1) bekezdésének és a harmadik (90/232/EGK) irányelv (3) 1. cikkének Bíróság általi értelmezésével a veszélyes üzemi felelősség megosztása megállapításának lehetősége (a Código Civil 506. cikkének (1) és (2) bekezdése), amely közvetlenül az elszendvedett testi sérülésekből eredő vagyoni és nem vagyoni károkért a károsultnak nyújtandó kártérítés mértékében nyilvánul meg, és az összegnek a felek közötti egyenlő arányban történő csökkentését jelenti?”

6. A Tribunal da Relação de Guimarães (Portugália) által 2010. június 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-300/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- a) Úgy kell-e értelmezni az első (72/166/EGK) irányelv 3. cikkének (1) bekezdését, a második (84/5/EGK) irányelv 2. cikkének (1) bekezdését és a harmadik (90/232/EGK) irányelv 1. és 1a. cikkét, hogy azokkal ellentétes a nemzeti polgári jogi szabályozás (konkrétan a Código Civil 503. cikkének (1) bekezdése, 504. cikke, 505. cikke és 570. cikke), amely szerint, ha gépjárművek ütközésének bekövetkeztében — amelynek során az egyik gépjármű utasa (a kártérítést követelő sérült) testi sérüléseket szenvedett — egyik járművezető sem minősíthető vétkesnek, a nevezett, a kár bekövetkezésében közreható utasnak nyújtandó kártérítés kizárt vagy korlátozott, tekintettel arra, hogy a vezető melletti ülésen utazott, és a nemzeti szabályozás ezt megkövetelő rendelkezése ellenére nem volt bekapcsolva a biztonsági öve,
- b) figyelemmel annak bizonyítottására, hogy az érintett gépjárművek ütközésekor az említett utas az ütközés folytán, valamint annak következtében, hogy nem volt bekapcsolva a biztonsági öve, erősen beütötte a fejét a szélvédőbe, aminek következtében a szélvédő kitört, és mély vágásokat ejtett az utas fején és arcán,
- c) figyelemmel továbbá arra, hogy mivel az érintett gépjárművek egyike a baleset időpontjában nem rendelkezett érvényes és megfelelő gépjármű-felelősségbiztosítással, a kereset a másik érintett gépjármű biztosítóján túl, a nem biztosított gépjármű tulajdonosa, annak vezetője és a Fundo de Garantia Automóvel ellen is irányul, amely felek, az objektív felelősségre tekintettel egyetemlegesen kötelezhetők a kártérítés megfizetésére?

Közigazgatási ügyszak

1. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2010. május 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-218/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (a továbbiakban: 77/388 irányelv) 9. cikke (2) bekezdése e) pontjának hatodik francia bekezdését [később: a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 2009. december 31-ig hatályos változata (a továbbiakban: 2006/112 irányelv) 56. cikke (1) bekezdésének f) pontját], hogy a „munkaerő-kölcsönzés” a szolgáltatást nyújtó vállalkozónál nem alárendeltségi viszonyban foglalkoztatott, önálló vállalkozóként dolgozó munkaerő kölcsönzését is felöleli?
2. Úgy kell-e értelmezni a 77/388 irányelv 17. cikkének (1) bekezdését, 17. cikke (2) bekezdésének a) pontját, 17. cikke (3) bekezdésének a) pontját, 18. cikke (1) bekezdésének a) pontját [időközben: a

2006/112 irányelv 167. cikkét, 168. cikkének a) pontját, 169. cikkének a) pontját, 178. cikkének a) pontját], hogy a nemzeti eljárásjognak intézkedéseket kell tennie annak biztosítása érdekében, hogy egy és ugyanazon szolgáltatás megadóztathatóságát és az azt terhelő adófizetési kötelezettséget a szolgáltatást nyújtó és a szolgáltatást megrendelő vállalkozó esetében azonos módon kelljen megítélni akkor is, ha mindkét vállalkozó tekintetében különböző adóhatóságok rendelkeznek hatáskörrel?

Csak a 2. kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

3. Úgy kell-e értelmezni a 77/388 irányelv 17. cikkének (1) bekezdését, 17. cikke (2) bekezdésének a) pontját, 17. cikke (3) bekezdésének a) pontját, 18. cikke (1) bekezdésének a) pontját [időközben: a 2006/112 irányelv 167. cikkét, 168. cikkének a) pontját, 169. cikkének a) pontját, 178. cikkének a) pontját], hogy a határidő, amelyen belül a szolgáltatás megrendelője az igénybe vett szolgáltatás tekintetében az adólevonással élhet, nem járhat el [eredeti 3. o.] addig, amíg a szolgáltatást nyújtó vállalkozóval szemben jogerősen nem határoztak a megadóztathatóság és az adófizetési kötelezettség kérdésében?

2. A Landgericht Baden-Baden (Németország) által 2010. május 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-224/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Megtagadhatja-e valamely tagállam egy másik tagállam által kiállított, B és D kategóriába tartozó járművekre vonatkozó vezetői engedély érvényességének elismerését különösen a D kategória vonatkozásában — tekintettel a 91/439/EGK irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) pontjára, amelynek értelmében a D kategóriába tartozó járművekre vonatkozó vezetői engedély csak azoknak a személyeknek adható ki, akik már jogosultak a B kategóriájú járművek vezetésére — ugyanezen irányelv 1. cikkével, valamint 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével összhangban akkor, ha az engedély jogosultjának a B kategóriába tartozó járművekre vonatkozó vezetői engedélyét még azt megelőzően adták ki, hogy az első tagállamban bírósági eljárásban visszavonták a vezetői engedélyt, a D kategóriára vonatkozót azonban már a bírósági visszavonást követően, valamint azután, hogy eltelt az abban meghatározott, az újbóli kiállítást korlátozó tilalmi idő?

2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

Megtagadhatja-e az első tagállam a hivatkozott vezetői engedély elismerését — különösen a D kategória vonatkozásában — a 2006/126/EK irányelv 11. cikkének (4) bekezdése alapján, amelynek értelmében a tagállam megtagadja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyt az előbbi tagállam területén visszavonták, ha a B kategóriába tartozó járművekre vonatkozó vezetői engedélyt 2006. március 1-jén adták ki, míg a D kategóriára vonatkozót 2007. április 30-án, és a vezetői engedélyt ez utóbbi napon állították ki?

3. Tribunal de grande instance de Nanterre (Franciaország) által 2010. május 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-234/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az 1260/2001 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének d) pontját, hogy az átlagos veszteség kiszámítása érdekében a cukor minden kivitt kategóriájára vonatkozóan el kell osztani a tényleges költségeket a kivitt mennyiségekkel függetlenül attól, hogy e mennyiségek után ténylegesen fizettek-e vagy sem visszatérítést?

2. Érvénytelen- az 1193/2009 rendelet az 1260/2001 tanácsi rendelet 15. cikkére tekintettel annyiban, amennyiben a cukortermelési illetéket az átlagos veszteségből kiindulva állapítja meg, amely számításának részét képezi a feldolgozott termékekben kivitt cukrot illetően egy szorzótényező az e termékekre vonatkozó export visszatérítés egységnyi összege és a teljes kivitt mennyiség között, beleértve a visszatérítésben nem részesülő kivitt mennyiségeket, és nem értve bele a ténylegesen teljesített költségeknek a visszatérítésben részesülő és nem részesülő kivitt mennyiségek összességével való hányadosát?

4. A Finanzgericht Baden-Württemberg (Németország) által 2010. május 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-240/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. a) Összeegyeztethető-e az Einkommensteuergesetz (jövedelemadóról szóló törvény) 3. §-a 64. pontjának a 2005. és 2006. évben hatályos változata a munkavállalóknak „Az Európai Unió működéséről szóló szerződés egységes szerkezetbe foglalt változatának” — a továbbiakban: EUMSZ — 45. cikke (= Az Európai Közösséget létrehozó szerződés — a továbbiakban: EK–Szerződés — 39. cikke) szerinti szabad mozgásával?

b) Tartalmaz-e az Einkommensteuergesetz 3. §-a 64. pontjának a 2005. és 2006. évben hatályos változata az EUMSZ 18. cikk (= EK 12. cikk) szerint tiltott, állampolgárság alapján történő rejtett megkülönböztetést?

2. Az 1. kérdésre adandó nemleges válasz esetén: összeegyeztethető-e az Einkommensteuergesetz 3. §-a 64. pontjának a 2005. és 2006. évben hatályos változata az uniós polgárok EUMSZ 21. cikk (= EK 18. cikk) szerinti szabad mozgásával?

5. Tribunal de première instance de Namur (Belgium) által 2010. május 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-267/10. sz. ügy), (C-268/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az Európai Unió jogának következő rendelkezéseivel:

1. Az 1992. február 7-én Maastrichtban aláírt, az Európai Unióról szóló szerződést módosító, 2007. december 13-án aláírt, 2009. december 1. óta hatályos Lisszaboni Szerződés 6. cikkével, amely kimondja: „Az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának 2000. december 7-i, Strasbourgban 2007. december 12-én kiigazított szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket; e Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések. (...)”;

2. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 35. cikkével, amely szerint: „(...) mindenkinek joga van megelőző egészségügyi ellátás igénybevételéhez, továbbá orvosi kezeléshez. Valamennyi uniós politika és tevékenység meghatározása és végrehajtása során biztosítani kell az emberi egészségvédelem magas szintjét”;

az Európai Unió alapját képező, a Lisszaboni Szerződés preambulumban lefektetett általános elvekkel összhangban értelmezve,

ellentétes-e, hogy egy tagállam, a jelen esetben Belgium továbbra is lehetővé teszi területén feldolgozott, dohányzásra szolgáló dohánytermékek gyártását, importálását, reklámozását és forgalmazását úgy, hogy ugyanez a tagállam hivatalosan elismeri, hogy ezek a termékek súlyosan károsak azoknak az egészségére, akik használják ezeket, és amelyeket számos tartós egészségkárosodást okozó betegség és korai halálozás okaként tartanak számon, ami azok betiltását indokolná?

2. Az Európai Unió jogának következő rendelkezéseivel:

1. Az 1992. február 7-én Maastrichtban aláírt, az Európai Unióról szóló szerződést módosító, 2007. december 13-án aláírt, 2009. december 1. óta hatályos Lisszaboni Szerződés 6. cikkével, amely kimondja: „Az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának 2000. december 7-i, Strasbourgban 2007. december 12-én kiigazított szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket; e Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések. (...)”;

2. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 35. cikkével, amely szerint: „(...) mindenkinek joga van megelőző egészségügyi ellátás igénybevételéhez, továbbá orvosi kezeléshez. Valamennyi uniós politika és tevékenység meghatározása és végrehajtása során biztosítani kell az emberi egészségvédelem magas szintjét”;

az Európai Unió alapját képező, a Lisszaboni Szerződés preambulumban lefektetett általános elvekkel összhangban értelmezve,

ellentétes-e, hogy a belga jog következő rendelkezései:

Loi générale sur les douanes et accises coordonnée par arrêté royal du 18 juillet 1977 (a vámokról és jövedéki adókról szóló, 1977. július 18-i királyi rendelettel egységes szerkezetbe foglalt általános

törvény) (Moniteur belge, 1977. szeptember 21.), amelyet az 1978. július 6-i törvény 1. cikke megerősített (Moniteur belge 1978. augusztus 12.);

Loi du 10 juin 1997 relative au régime général, á la détention, á la circulation et aux contrôles des produits soumis á accise (a jövedéki termékekkel kapcsolatos általános szabályokról, azok birtoklásáról, forgalmazásáról és ellenőrzéséről szóló, 1997. június 10-i törvény) (Moniteur belge 1997. augusztus 1.);

Loi du 3 avril 1997 relative au régime fiscal des tabacs manufacturés (a feldolgozott dohánytermékek adózásának szabályairól szóló, 1997. április 3-i törvény (Moniteur belge 1997. augusztus 1.), amelyet módosított a 2006. november 26-i törvény (Moniteur belge 2006. december 8.);

felhatalmazzák a belga államot, hogy jövedéki adók címén adózás alapjának tekintse a dohányzásra szolgáló feldolgozott dohánytermékeket, amikor:

Egyrészt az említett állam hivatalosan elismeri, hogy ezek a termékek súlyosan károsak azoknak az egészségére, akik használják ezeket, és amelyeket számos tartós károsodást okozó betegség és korai halálozás okaként tartanak számon, ami azok betiltását indokolná;

Másrészt ezzel ellentmond önmagának, mivel az eltűnést hatékonyan elősegítő intézkedések elfogadása mellett előnyben részesíti az adóbevételt minden más valóban elrettentő hatással szemben?

6. Tribunal administratif de Montreuil (Franciaország) által 2010. május 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-269/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A közbeszerzési törvény 53. cikkének rendelkezései összeegyeztethetők-e az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK irányelv rendelkezéseivel, és az Európai Unióról szóló szerződéssel?

7. A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2010. május 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-270/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Lotta Gistö esetében úgy kell-e értelmezni a jegyzőkönyv 14. cikkét, hogy az adóilletőség szerinti lakóhelye 2007-ben a jegyzőkönyv rendelkezései értelmében továbbra is Finnországban volt, vagy azt úgy kell értelmezni, hogy végeredményben mégiscsak a tagállam nemzeti jogszabályai relevánsak az e tagállambeli — a jelen esetben tehát a finnországi — korlátlan adókötelezettség kérdése szempontjából?

8. A Tribunal administratif (Luxemburg) által 2010. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-287/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Ellentétes-e az EK 49. cikkel és az EK 56. cikkel a jövedelemadóról szóló módosított, 1967. december 4-i törvény 152a. cikkének (1) bekezdése annyiban, amennyiben a luxemburgi adóalanyok számára azzal a feltétellel biztosítja a beruházás után járó adójóváírásban való részesülés lehetőségét, hogy az ilyen beruházást a Nagyhercegségben található telephelyen [valósítják meg], a beruházási [vagyontárgy] rendeltetése szerint állandó jelleggel a Nagyhercegség területén [marad], és azt ténylegesen Luxemburg területén [helyezik üzembe]?

9. A Lietuvos Vyriausiasis Administracinis Teismas (Litvánia) által 2010. június 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-295/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: litván

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A tervek és programok típusának a bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2001. június 27-i 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének

(5) bekezdése szerinti meghatározásának tekinthető-e a litván jogban érvényesülő, többek között a Litván Köztársaságnak a tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak stratégiai vizsgálatára irányuló eljárásra vonatkozó jegyzék megerősítéséről szóló, 2004. augusztus 18-i 967. számú kormányrendeletének 3.4. pontjában foglalt azon rendelkezés, miszerint a környezetre gyakorolt hatások stratégiai vizsgálatát nem kell elvégezni az olyan helyi szintű területrendezésre vonatkozó dokumentumok esetében, amelyek részletes következtetéseiben csak egy gazdasági létesítményre történik utalás?

2. Összeegyeztethető-e a 2001/42 irányelv 3. cikke (2) bekezdésének a) pontjában, 3. cikkének (3) bekezdésében és 3. cikkének (5) bekezdésében foglalt követelményekkel a nemzeti jogban a jelen ügyben alkalmazandó azon rendelkezései, amelyek szerint anélkül, hogy minden egyes esetben meghatároznák a környezetre gyakorolt hatások lehetséges jelentőségét, nem kell elvégezni a kisméretű területekre vonatkozó helyi szintű területrendezési dokumentumok környezetre gyakorolt hatásainak stratégiai vizsgálatát pusztán azon az alapon, hogy ezekben a dokumentumokban egy gazdasági létesítményre történik utalás?

3. Úgy kell-e értelmezni a 2001/42 irányelv rendelkezéseit (ideértve 11. cikkének (1) bekezdését), hogy a 2001/42 irányelvben foglalt követelmények nem alkalmazhatók a szóban forgó ügyben fennállókhhoz hasonló olyan körülmények között, amikor a környezeti hatásvizsgálat elvégzésére az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 1985. június 27-i 85/337/EGK tanácsi irányelv alapján kerül sor?

4. A 2001/42 irányelv 11. cikke (2) bekezdésének hatálya kiterjed-e a 85/377 irányelvre?

5. A negyedik kérdésre adandó igenlő válasz esetén, az a tény, hogy egy vizsgálatot a 85/377 irányelv alapján végeztek el, azt jelenti-e, hogy a környezeti hatásvizsgálatnak a 2001/42 irányelvben foglalt követelmények szerinti elvégzésére vonatkozó kötelezettséget a szóban forgó üggyhez hasonló esetben a 2001/42 irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti értelemben a vizsgálat felesleges ismétlésének kellene tekinteni?

6. Az ötödik kérdésre adandó igenlő válasz esetén, előír-e a 2001/42 irányelv (ideértve 11. cikkének (2) bekezdését) a tagállamok számára arra vonatkozó kötelezettséget, hogy a vizsgálat felesleges ismétlésének elkerülése végett rendelkezzenek a nemzeti jogban a 2001/42 irányelv és a 85/377 irányelv követelményei alapján elvégzendő vizsgálatra vonatkozó összehangolt vagy együttes eljárásokról?

10. A Finanzgericht Düsseldorf (Németország) által 2010. május 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-250/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság) 2009. december 1-jei végzésének első kérdésére — az Európai Unió Bírósága előtt C-79/10. sz. ügyként már folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásban — adandó igenlő válasz esetén az általa rendelkezésre bocsátandó üzemanyag-petroléummal feltöltött légi járművét bérbe vagy charterjáratként történő használatba adó vállalkozást is megilleti-e az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 14. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti adómentesség?

11. A Tribunal Gorj (Románia) által 2010. május 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-263/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 110. cikkét, hogy az e cikk által tiltott hátrányosan megkülönböztető belső adók magukban foglalják a román jogrendben a gépjárműveket terhelő környezetszennyezési adó megállapításáról szóló — a 2008. december 8-i 208. sz., a 2008. december 11-i 218. sz., a 2009. február 19-i 7. sz. és a 2009. december 30-i 117. sz. sürgősségi rendelettel módosított — 2008. április 25-i 50. sz. sürgősségi kormányrendelet által szabályozott adót is?

2. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 110. cikke lehetővé teszi-e Romániának, hogy a nemzeti szabályozás útján, amint azt az 50/2008. sz. sürgősségi kormányrendelet 4. cikkének a) pontja előírja, 2008. július 1-jétől kezdődően bevezesse az „első romániai nyilvántartásba vétel” kritériumát, és e kritérium a Szerződés rendelkezéseinek megfelelően objektív követelmény-e?

3. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 110. cikke felhatalmazza-e Romániát mint az Európai Unió tagállamát arra, hogy 2008. július 1-jétől kezdődően a környezetszennyezési adót az Európai Unióból behozott vagy a Közösségen belüli vételből származó és Romániában először nyilvántartásba vett gépjárművekre alkalmazza, és a Romániában vásárolt használt gépjárműveket mentesítse ez alól?

4. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 110. cikke lehetővé teszi-e Románia számára, hogy — a hivatkozott szabályozásnak megfelelően — kizárólag „a 2008. december 15. és 2009. december 31. közötti időszakban Romániában vagy az Európai Unió más tagállamában először nyilvántartásba vett, Euro 4 környezetvédelmi osztályú, 2 000 köbcentiméternél nem nagyobb hengerűrtartalmú M1 típusú személygépkocsik, valamint minden Euro 4 környezetvédelmi osztályú N1 típusú személygépkocsi” tekintetében adjon mentességet a környezetszennyezési adó megfizetése alól, és ne adja meg azt az új, a megjelöltektől eltérő tulajdonságokkal rendelkező gépjárművek tekintetében?

5. Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 110. cikkét, hogy az lehetővé teszi Románia számára a nemzeti gépjárműipar védelmét, mivel a környezetszennyezési adót csak az Európai Unióból behozott és ott nyilvántartásba vett, vagy a Közösségen belüli vételből származó használt személygépkocsik után kell megfizetni, míg a Romániában már nyilvántartásba vett és ott viszonteladás tárgyát képező használt személygépkocsikra nem vonatkozik?

6. Az ismertetett helyzetek az Európai Unió működéséről szóló szerződés 110. cikke által tiltott, hátrányosan megkülönböztető adóztatásnak minősülnek-e, amennyiben az 50/2008. sz. sürgősségi kormányrendelet 4. cikkének a) pontja által előírt „romániai első nyilvántartásba vétel” kritériuma a „szennyező fizet” elvének alkalmazásával nem tekinthető objektívnek a környezetszennyezési adó bevezetésének kinyilvánított célja vonatkozásában, és amennyiben az e kritériumhoz kötött adó az új személygépkocsik nemzeti gyártását, valamint a használt személygépkocsik nemzeti piacát védi?

12. Naczelný Sąd Administracyjny (Lengyelország) által 2010. június 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-280/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A bejegyzést és a HÉA-alanyként történő nyilvántartásba vételt követően jogosult-e a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i — módosított — 2006/112/EK tanácsi irányelv 9. cikke, valamint 168. és 169. cikke alapján a társaság adóköteles tevékenységét szolgáló befektetések után megfizetett hozzáadottérték-adó levonására a társaság jövőbeni tagjainak a gazdasági társaságként történő formális bejegyzést és a hozzáadottértékadó-alanyként történő nyilvántartásba vételt megelőzően befektetéseket eszközölő személyegyesülése?

2. Akadályát képezi-e az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés értelmében a befektetések után megfizetett hozzáadottérték-adó levonásának a befektetések igazolására nem a társaság, hanem a társaság tagjainak a nevére kiállított számla?

13. A Vetre Landsret (Dánia) által 2010. július 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-316/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni az EK 249. cikk második bekezdését [jelenleg az EUMSZ 288. cikk második bekezdése] és az állatoknak a szállítás és a kapcsolódó műveletek közbeni védelméről, valamint a 64/432/EGK és a 93/119/EK irányelv és az 1255/97/EK rendelet módosításáról szóló 2005/1 tanácsi rendelet I. melléklete II. fejezete 1.1. pontjának f) alpontjával és II. fejezetének 1.2. pontjával, valamint VII. fejezetének D. pontjával összefüggésben értelmezett 37. cikkét, valamint 3. cikkének f) és g) pontját, hogy a tagállamok nem fogadhatnak el a belső szállítási magassággal, az ellenőrzési

magassággal és a rakodási sűrűséggel szemben támasztott részletes követelményeket meghatározó nemzeti rendelkezéseket?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett ítéletek

Büntető ügyszak

1. A Bíróság (második tanács) 2010. június 24-i ítélete (a Tribunale di Treviso — Olaszország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Luigi Pontini és társai elleni büntetőeljárás (C-375/08. sz. ügy)

A közösségi szabályozás — és különösen a marha- és borjúhús piacának közös szervezéséről szóló, 1999. május 17-i 1254/1999/EK tanácsi rendelet — a hímivarú szarvasmarhákra vonatkozó különös támogatásokra és az extenzifikációs kifizetésre irányuló valamely kérelem támogathatóságát nem teszi a támogatást kérelmezőnek az említett kérelem tárgyát képező takarmánytermő területekkel kapcsolatos használati jogát igazoló érvényes jogcímmel kapcsolatos dokumentum benyújtásától függővé. Mindazonáltal nem ellentétes a közösségi szabályozással az, ha a tagállamok nemzeti szabályozásukban az ilyen jogcímmel kapcsolatos dokumentum benyújtására irányuló kötelezettséget írnak elő, feltéve, hogy tiszteletben tartják a közösségi szabályozással elérni kívánt célkitűzéseket, valamint a közösségi jog általános elveit, különösen az arányosság elvét.

2. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. június 17-i ítélete (a Commissione Tributaria Provinciale di Alessandria (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Agra Srl kontra Agenzia Dogane — Ufficio delle Dogane di Alessandria (C-75/09. sz. ügy)

A 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közös Vámkódex létrehozásáról szóló 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 221. cikkének (3) és (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében — ha a vám megfizetésének elmulasztása bűncselekményből ered — az elévülési idő azon a napon kezdődik, amikor a büntetőeljárásban hozott határozat vagy ítélet jogerőssé válik.

3. A Bíróság (nagytanács) 2010. június 22-i ítélete (a Cour de Cassation — Franciaország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Aziz Melki és Sélim Abdeli elleni büntetőeljárás (C-188/10, C-189/10. sz. egyesített ügyek)

1. Az EUMSZ 267. cikkkel ellentétes a nemzeti törvények alkotmányosságának vizsgálatára irányuló közbenső eljárást bevezető tagállami jogszabály abban az esetben, ha ezen eljárás előzetes jellege azzal a következménnyel jár, hogy — akár még valamely alkotmányossági kérdésnek a törvények alkotmányossági vizsgálatának elvégzésével megbízott nemzeti bíróság elé terjesztését megelőzően, akár adott esetben az e bíróság által az említett kérdésre vonatkozóan hozott határozatot követően — az összes többi nemzeti bíróságot megakadályozza abban, hogy éljen azzal a lehetőséggel, illetve teljesítse azon kötelezettségét, hogy előzetes döntéshozatal céljából kérdésekkel forduljon a Bírósághoz. Nem ellentétes azonban az EUMSZ 267. cikkével az ilyen nemzeti jogszabály abban az esetben, ha a többi nemzeti bíróság továbbra is szabadon:

- fordulhat a Bírósághoz előzetes döntéshozatal céljából az általa szükségesnek tartott bármely kérdéssel, az eljárás általa megfelelőnek tartott bármely pillanatában, és akár az alkotmányosság vizsgálatára irányuló közbenső eljárást követően is,*
- fogadhat el az uniós jog által biztosított jogok ideiglenes bírói védelmének biztosításához szükséges bármilyen intézkedést, valamint*
- mellőzheti — valamely ilyen közbenső eljárást követően — a szóban forgó nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazását, ha azt az uniós joggal ellentétesnek ítéli.*

A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti jogszabály értelmezhető-e az uniós jog e követelményeinek megfelelően.

2. Az EUMSZ 67. cikk (2) bekezdésével, valamint a személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2006. március 15-i 562/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 20. és 21. cikkével ellentétes az a nemzeti jogszabály, amely az érintett tagállam rendőri hatóságait bármely személy személyazonosságának — kizárólag e tagállamnak a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én, Schengenben (Luxemburg) aláírt egyezményben részes államokkal közös szárazföldi határátlától húzóódó 20 kilométeres sávban történő — a személy magatartásától, valamint a közrend sérelmének veszélyét képező különös körülményektől függetlenül elvégzendő ellenőrzésére irányuló hatáskörrel ruházta fel azzal a céllal, hogy ellenőrizték az iratok és okmányok birtoklására, magánál tartására, valamint bemutatására vonatkozó, törvényben előírt kötelezettségek betartását, anélkül azonban, hogy e nemzeti jogszabály előírma e hatáskör szükséges és azt biztosító keretét, hogy az említett hatáskör gyakorlati alkalmazása ne legyen a határforgalom-ellenőrzés gyakorlásával azonos hatású.

4. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. július 8-i ítélete (a Svea hovrätt — Svédország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Otto Sjöberg és Anders Gerdin elleni büntetőeljárás (C-447/08. és C-448/08. sz. egyesített ügyek)

1. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, mint az alapeljárásbeli is, amely tiltja a gazdaság magánszereplői által más tagállamokban haszonszerzési céllal szervezett szerencsejátékok e tagállam lakosai részére történő reklámozását.

2. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a szerencsejátékokra kizárólagos jogokat biztosító rendszert terjeszt ki, és amely szerint a valamely más tagállamban szervezett ilyen játékok reklámozása súlyosabb szankciókkal sújtható, mint a nemzeti területen engedély nélkül szervezett ilyen játékok reklámozása. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapeljárás tárgyát képező nemzeti szabályozás ilyennek minősül-e.

5. A Bíróság (nagytanács) 2010. június 29-i ítélete (az Oberlandesgericht Düsseldorf — Németország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — E, F elleni büntetőeljárás (C-550/09. sz. ügy)

1. A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Devrimci Halk Kurtulus Partisi-Cephesinek (DHKP-C) a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló, 2001. december 27-i 2580/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 344., 70. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 207. o.) 2. cikkének (3) bekezdésében előírt listára való felvétele érvénytelen, és ily módon nem szolgálhat az e rendelet állítólagos megsértésével kapcsolatos büntetőjogi felelősség megállapításának alapjául a 2007. június 29-ét megelőző időszak tekintetében.

2. A 2580/2001 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy annak hatálya alá tartozik a harmadik személyektől gyűjtött vagy szerzett pénzeszközöknek, egyéb vagyoni értékeknek vagy gazdasági erőforrásoknak az e rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében előírt listán szereplő jogi személy, csoport vagy szervezet részére az e jogi személy, csoport vagy szervezet tagja általi továbbítása.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

1. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. június 24-i ítélete (a Tribunale di Trani (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Francesca Sorge kontra Poste Italiane SpA (C-98/09. sz. ügy)

1. Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról 1999. március 18-án kötött keretmegállapodás 8. szakasza 3. pontját akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nemzeti szabályozás, amely eltörölte a munkáltató azon kötelezettségét, hogy a távollevő munkavállalók helyettesítésének céljából kötött, határozott időre szóló munkaszerződésekben feltüntesse e munkavállalók nevét és helyettesítésük okát, és amely mindössze azt írja elő, hogy az ilyen, határozott időre szóló szerződéseket írásba kell foglalni, és azokban fel kell tüntetni e szerződések alkalmazásának okait, amennyiben ezen új körülményeket kiegyenlíti más biztosítékok vagy védintézkedések elfogadása, vagy ezek az új körülmények a határozott időre szóló munkaszerződést kötő munkavállalóknak csak egy szűk kategóriájára vonatkoznak, aminek vizsgálata az említett, kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2. Mivel e keretmegállapodás 8. szakaszának 3. pontja nem fejt ki közvetlen hatályt, a kérdést előterjesztő bíróság feladata az, hogy amennyiben arra a következtetésre jutna, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti jogszabály nem egyeztethető össze az uniós joggal, ne tekintsen el annak alkalmazásától, hanem azt a lehető legteljesebb mértékben az 1999/70 irányelvnek és az említett keretmegállapodás által követett céloknak megfelelően értelmezze.

2. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. július 1-jei ítélete (Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Susanne Gassmayr kontra Bundesminister für Wissenschaft und Forschung (C-194/08. sz. ügy),

1. A várandós, a gyermekágyas vagy szoptató munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről (tizedik egyedi irányelv a 89/391/EGK irányelv 16. cikke (1) bekezdésének értelmében) szóló, 1992. október 19-i 92/85/EGK tanácsi irányelv 11. cikkének 1–3. pontja közvetlen hatállyal bír, és magánszemélyek számára olyan jogokat keletkeztet, amelyekre hivatkozhatnak azon tagállammal szemben, amely nem vagy nem megfelelően ültette át ezen irányelvet a nemzeti jogába, és amely jogokat a nemzeti bíróságok kötelesek védelemben részesíteni.

2. A 92/85 irányelv 11. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely szerint a terhessége miatt a munkavégzés alól átmenetileg mentesített várandós munkavállalónak azon átlagkeresetének megfelelő díjazáshoz van joga, amelyet a terhessége kezdetét megelőző referencia-időszak során kapott, a készenléti díj kivételével.

3. A 92/85 irányelv 11. cikkének 2. és 3. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely szerint a szülési szabadságon lévő munkavállalónak azon átlagkeresetének megfelelő díjazáshoz van joga, amelyet az említett szabadság kezdetét megelőző referencia-időszak során kapott, a készenléti díj kivételével.

3. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. július 1-i ítélete (a Helsingin käräjäoikeus (Finnország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Sanna Maria Parviainen kontra Finnair Oyj (C-471/08. sz. ügy)

A várandós, a gyermekágyas vagy szoptató munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló, 1992. október 19-i 92/85/EGK tanácsi irányelv (tizedik egyedi irányelv a 89/391/EGK irányelv 16. cikke (1) bekezdésének értelmében) 11. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy az a várandós munkavállaló, akit ezen 92/85 irányelv 5. cikke (2) bekezdésének megfelelően terhessége miatt átmenetileg olyan munkakörbe helyeztek át, amelyben az ezen áthelyezést megelőzően végzetektől eltérő feladatokat végez, nem jogosult ugyanakkora összegű díjazásra, mint amelyet a szóban forgó áthelyezést megelőzően átlagosan kapott. Az ilyen munkavállaló az alaphérének védelmén túl az említett 11. cikk 1. pontjának értelmében jogosult a díjazás azon elemeire, illetve azokra a pótlékokra, amelyek foglalkoztatási

státusához kötődnek, így a vezetői beosztásához, a szolgálati idejéhez és a szakmai képezéséhez kötődő pótlékokra. Jóllehet a 92/85 irányelv 11. cikkének 1. pontjával nem ellentétes az e munkavállalónak fizetendő díjazás számítására vonatkozó olyan módszer használata, amely az azonos fizetési osztályba tartozó, légi szolgálatot teljesítő személyzet egészének munkakörülményeihez kötődő, egy adott referenciaidőszakra vonatkozó pótlékok átlagértékén alapul, ez utóbbi rendelkezéssel ellentétesnek kell tekinteni a díjazás említett elemei, illetve az említett pótlékok figyelmen kívül hagyását.

Polgári ügyszak

1. A Bíróság (ötödik tanács) 2010. március 26-i végzése (a Bundesgerichtshof Karlsruhe (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Eis.de GmbH kontra BBY Vertriebsgesellschaft mbH (C-91/09. sz. ügy)

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a védjegy jogosultja megtilthatja a hirdetőnek, hogy e hirdető — valamely internetes hivatkozás keretében választott és az említett védjeggyel azonos kulcsszóra építve — a védjegyjogosult hozzájárulása nélkül hirdessen az említett védjegy lajstromozott árujegyzékében szereplőkkel azonos árukat és szolgáltatásokat, ha az említett hirdetés nem vagy csak nehezen teszi lehetővé az átlagos internetező számára annak eldöntését, hogy a hirdetésben szereplő áruk és szolgáltatások a védjegyjogosulttól vagy valamely vele gazdasági kapcsolatban álló vállalkozástól, vagy épp ellenkezőleg, valamely harmadik személytől származnak-e.

2. A Bíróság (nagytanács) 2010. július 6-i ítélete (a Rechtbank 's-Gravenhage (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Monsanto Technology LLC kontra Cefetra BV, Cefetra Feed Service BV, Cefetra Futures BV, Alfred C. Toepfer International GmbH (C-428/08. sz. ügy)

1. A biotechnológiai találmányok jogi oltalmáról szóló, 1998. július 6-i 98/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 9. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem biztosítja az alapügy körülményeihez hasonló körülmények között a szabadalmi jogok oltalmát, amennyiben a szabadalmaztatott termék a szójalisztben található, ahol nem látja el azon funkcióját, amelyre szabadalmaztatták, azonban azt korábban ellátta a szójanövényben, amelyből e liszt készült, illetve ismét képes lenne ellátni e funkciót a lisztből történő izolálását, majd egy élő organizmus sejtjébe való oltását követően.

2. A 98/44 irányelv 9. cikke kimerítően harmonizálja az általa biztosított oltalmat, oly módon, hogy megtiltja, hogy valamely nemzeti jogszabály abszolút oltalomban részesítse magát a szabadalmaztatott terméket, függetlenül attól, hogy ellátja-e a funkcióját az anyagban, amely tartalmazza.

3. A 98/44 irányelv 9. cikkével ellentétes az, hogy az ezen irányelv elfogadását megelőzően nyújtott szabadalom jogosultja a szabadalmaztatott termék tekintetében az abban az időszakban alkalmazandó nemzeti jogszabályok alapján számára biztosított abszolút oltalomra hivatkozzon.

4. A Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) létrehozó, 1994. április 15-én Marrakeshben megkötött — a többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak a Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK tanácsi határozattal jóváhagyott — egyezmény 1. C) mellékletét képező, a szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló megállapodás 27. és 30. cikke nincs hatással a 98/44 irányelv 9. cikkének értelmezésére.

3. A Bíróság (első tanács) 2010. július 8-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Portakabin Limited, Portakabin B.V. kontra Primakabin B.V. (C-558/08. sz. ügy)

1. Az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodással módosított, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv 5. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely védjegy jogosultja megtilthatja, hogy a hirdető ezzel a védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést az említett védjegyjogosult

hozzájárulása nélkül internetes reklámszolgáltatás keretében kiválasztott kulcsszóként az említett védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal azonos áruk vagy szolgáltatások reklámozására használja, amennyiben e reklám nem teszi lehetővé, vagy csupán nehézségek árán teszi lehetővé az átlagos internethasználó számára annak felismerését, hogy a hirdetésben említett áruk vagy szolgáltatások a védjegyjogosulttól, illetve ahhoz gazdaságilag kapcsolt vállalkozástól, vagy ellenkezőleg, harmadik személytől származnak-e.

2. Az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodással módosított 89/104 irányelv 6. cikkét úgy kell értelmezni, hogy ha valamely védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölésnek a hirdető által, internetes reklámszolgáltatás keretében, kulcsszóként történő használata a fenti irányelv 5. cikke alapján megtiltható, ezek a hirdető főszabály szerint nem hivatkozhatnak a fenti 6. cikk (1) bekezdésében foglalt kivételekre az e tilalom alóli mentesülés érdekében. A nemzeti bíróság feladata azonban, hogy a jelen ügy sajátos körülményeire tekintettel megvizsgálja, hogy ténylegesen nem a fent említett 6. cikk (1) bekezdésének értelmében vett olyan használatra került-e sor, amely az üzleti tisztesség követelményeivel összhangban történnék tekinthető.

3. Az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodással módosított 89/104 irányelv 7. cikkét úgy kell értelmezni, hogy valamely védjegy jogosultja nem tilthatja meg a hirdetőnek, hogy a fenti védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló, az internetes reklámszolgáltatás keretében a hirdető által a fenti védjegyjogosult hozzájárulása nélkül kulcsszóként választott megjelölés alapján hirdesse a védjegyjogosult által gyártott és az Európai Gazdasági Térség piacán általa vagy az ő hozzájárulásával forgalomba hozott áruk viszonteladását, hacsak nem áll fenn a fent említett cikk (2) bekezdése értelmében vett olyan jogos érdek, amely igazolja azt, hogy a védjegyjogosult ellenezze e forgalomba hozatalt. Ilyen jogos érdek az, ha a fenti megjelölés alapján azt gondolhatják, hogy gazdasági kapcsolat áll fenn a viszonteladó és a védjegyjogosult között, vagy ha a használat súlyosan sérti a védjegy jó hírnevét.

A nemzeti bíróság feladata annak értékelése, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben fennáll-e ilyen jogos érdek, és ennek során:

— nem állapíthatja meg mindössze azon tény alapján, hogy a hirdető más védjegyét olyan kifejezésekkel kiegészítve használja, amelyek jelzik azt, hogy az érintett áruk viszonteladás tárgyát képezik — mint például a „használt” vagy „másodkézből való” kifejezések —, hogy a hirdetés alapján az a következtetés vonható le, hogy a viszonteladó és a védjegyjogosult között gazdasági kapcsolat áll fenn, vagy hogy a hirdetés súlyosan sérti a védjegy jó hírnevét;

— meg kell állapítania, hogy fennáll ilyen jogos érdek, ha a viszonteladó azon védjegy jogosultjának hozzájárulása nélkül, amelyet a viszonteladói tevékenységeinek hirdetése során használ, eltávolította a fenti védjegyjogosult által gyártott és forgalomba hozott árukról ezt a védjegymegjelölést, és e megjelölést — a fenti védjegyet elrejtve — a viszonteladó nevét feltüntető címkével helyettesítette, és

— meg kell állapítania, hogy a más védjegyével ellátott, használt áruk eladására szakosodott viszonteladónak nem tiltható meg, hogy használja e védjegyet a viszonteladói tevékenységének a vásárlóközönség számára történő hirdetése érdekében, amely tevékenység a fenti védjeggyel rendelkező használt áruk eladásán kívül magában foglalja egyéb használt áruk eladását is, feltéve hogy ezen egyéb áruk viszonteladása — mennyiségüket, megjelenésüket vagy rossz minőségüket tekintve — nem fenyeget azzal a veszéllyel, hogy súlyosan károsítja azt az imázst, amelyet a védjegyjogosult a védjegyével összefüggésben sikeresen kialakított.

4. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. július 1-jei ítélete (az Oberster Gerichtshof — Ausztria előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Doris Povse kontra Mauro Alpagó (C-211/10. sz. ügy)

1. A házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet 10. cikke b) pontjának iv. alpontját úgy kell értelmezni, hogy valamely ideiglenes intézkedés nem képez az e rendelkezés szerinti, „a gyermek visszavételéről nem rendelkező, felügyeletről szóló határozatot”, és nem szolgálhat a joghatóság azon tagállam bíróságaira való átszállásának alapjául, ahová a gyermeket jogellenesen elvitték.

2. A 2201/2003 rendelet 11. cikkének (8) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a joghatósággal rendelkező bíróságnak a gyermek visszavitelét elrendelő határozata akkor is e rendelkezés hatálya alá tartozik, ha azt nem előzi meg az ugyanazon bíróság által a gyermek feletti felügyeleti jogra vonatkozóan hozott végleges határozat.

3. A 2201/2003 rendelet 47. cikke (2) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtás helye szerinti tagállam valamely bírósága által később hozott azon határozat, amely ideiglenes felügyeleti jogot biztosít, és amely e tagállam joga szerint végrehajthatónak tekintendő, nem gátolja az eredeti eljárás helye szerinti tagállam joghatósággal rendelkező bírósága által korábban hozott és a gyermek visszavitelét elrendelő, igazolt határozat végrehajtását.

4. Valamely igazolt határozat végrehajtása a végrehajtás helye szerinti tagállamban nem tagadható meg amiatt, hogy — mivel a körülmények a határozat meghozatala óta megváltoztak — az a gyermek alapvető érdekeit immár súlyosan veszélyeztethetné. A körülmények ilyen megváltozására az eredeti eljárás helye szerinti tagállam joghatósággal rendelkező bírósága előtt kell hivatkozni, amely bírósághoz a határozata végrehajtásának felfüggesztésére irányuló esetleges kérelemmel is fordulni kell.

Közigazgatási ügyszak

1. A Bíróság (első tanács) 2010. június 3-i ítélete (a Varhoven administrativen sad (Bulgária) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Regionalna Mitnicheska Direktsia — Plovdiv kontra Petar Dimitrov Kalinchev (C-2/09. sz. ügy)

1. A jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelv 3. cikke (3) bekezdésének első albekezdése nem alkalmazható az olyan ügyben, mint amilyen az alapeljárás, és ezért azzal nem ellentétes az, ha valamely tagállam a használt gépjárművek adott tagállam területére való behozatala esetére jövedéki adót megállapító szabályozást hoz létre, ha ezt az adót nem kell közvetlenül megfizetni olyan járművek használatán történő értékesítése során, amelyek már e tagállamban találhatóak, és amelyeknek a tagállam területére történő első beléptetésekor jövedéki adót fizettek, amennyiben e szabályozás nem eredményez határátlépési formásokat a tagállamok közötti kereskedelemben.

2. Az EUMSZ 110. cikk első bekezdésének rendelkezései úgy értelmezendők, hogy a Bulgáriába behozott használt járműveket azon használt járművekhez hasonló termékeknek kell tekinteni, amelyeket már nyilvántartásba vettek ezen államban, és amelyeket új járműként vittek be az említett államba, függetlenül az eredetüktől.

3. Olyan körülmények között, mint amelyek a jelen ügyben fennállnak az EUMSZ 110. cikk első bekezdésével ellentétes a gépjárművekre alkalmazott jövedéki adó megkülönböztető tagállami szabályozása, amennyiben e szabályozás a más tagállamokból behozott használt járműveket, valamint az ezen államba új járműként behozott, és ott már nyilvántartásba vett használt járműveket különböző módon adóztatja.

2. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. június 10-i ítélete (az Østre Landsret (Dánia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — CopyGene A/S kontra Skatteministeriet (C-262/08. sz. ügy)

1. A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap- megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 13. cikke A. része (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „kórházi és orvosi gyógykezelés[hez]” „szorosan kapcsolódó” tevékenységek fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az nem fedi le az alapügyben szóban forgókhöz hasonló olyan tevékenységeket, amelyek köldökzsínórvér levételére, szállítására és analizálására, valamint az e köldökzsínórvérben található őssejtek tárolására irányulnak, amennyiben az e tevékenységekhez csak esetlegesen kapcsolódó, kórházi környezetben nyújtott orvosi gyógykezelések nem történnek meg ténylegesen, és nincsenek sem folyamatban, sem tervbe véve.

2. Abban az esetben, ha az őssejtbankoknak az alapügyben szereplőkhöz hasonló szolgáltatásait engedéllyel rendelkező egészségügyi személyzet végzi, amennyiben az ilyen őssejtbankok — jöllehet

azoknak valamely tagállam hatáskörrel rendelkező egészségügyi hatóságai az emberi szövetek és sejtek adományozására, gyűjtésére, vizsgálatára, feldolgozására, megőrzésére, tárolására és elosztására vonatkozó minőségi és biztonsági előírások megállapításáról szóló, 2004. március 31-i 2004/23/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv keretében engedélyt adtak emberi szövetek és sejtek kezelésére — nem részesülnek a társadalombiztosítási rendszerből származó semmilyen támogatásban, és a részükre fizetett díjat e rendszer egyáltalán nem fedezi, a 77/388 hatodik irányelv 13. cikke A. része (1) bekezdésének b) pontjával nem ellentétes, ha a nemzeti hatóságok úgy tekintik, hogy az olyan adóalany, mint a GopyGene S/A, nem a 77/388 hatodik irányelv 13. cikke A. része (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „kórházak[hoz], orvosi gyógykezelési és diagnosztikai központok[hoz] [...] hasonló jellegű [egyéb] hivatalosan elismert intézmény [...]”. E rendelkezést azonban úgy sem lehet értelmezni, hogy az önmagában megköveteli a hatáskörrel rendelkező hatóságoktól, hogy megtagadják valamely magánösszejtbanknak a szóban forgó adómentesség szempontjából „hivatalosan elismert” intézményként történő minősítését. Szükség esetén a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy a 77/388 hatodik irányelv 13. cikke A. része (1) bekezdésének b) pontjában kimondott adómentesség szempontjából történő elismerés megtagadása összhangban van-e az uniós joggal és különösen az adósemlegesség elvével.

3. A Bíróság (első tanács) 2010. június 10-i ítélete (a Bundesfinanzhof (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Leo-Libera GmbH kontra Finanzamt Buchholz in der Nordheide (C-58/09. sz. ügy)

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének i) pontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok számára biztosított, arra vonatkozó jog gyakorlása, hogy az említett rendelkezés által előírt hozzáadottértékadó-mentességet illetően feltételeket és korlátozásokat határozzanak meg, lehetővé teszi a tagállamok számára azt, hogy ezen adó alól csak bizonyos szerencsejátékokat mentesítsenek.

4. A Bíróság (második tanács) 2010. június 10-i ítélete (a VAT and Duties Tribunal, Manchester (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Future Health Technologies Ltd. kontra The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (C-86/09. sz. ügy)

1. Amennyiben az újszülöttek köldökzsinórvérének begyűjtésére alkalmas eszköz rendelkezésre bocsátásában, e vér analízisében és feldolgozásában, valamint adott esetben az e vérből kinyert őssejtek esetleges jövőbeli terápiás célú felhasználása érdekében történő tárolásában álló tevékenységek célja kizárólag annak biztosítása, hogy valamilyen forrás álljon rendelkezésre orvosi kezelés céljából azon bizonytalan feltételezett helyzet megvalósulása esetén, ha az szükségessé válna, és önmagukban nem céljuk betegségek vagy egészségügyi zavarok diagnosztizálása, kezelése vagy gyógyítása, az ilyen tevékenységek — akár együttesen, akár külön-külön véve — nem tartoznak sem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 132. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő „kórházi és orvosi gyógykezelés”, sem az említett irányelv 132. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő „egészségügyi ellátások” fogalma alá. A köldökzsinórvér analízise esetében csak akkor állna elő eltérő helyzet, ha ezen analízis ténylegesen orvosi diagnózis felállítását tenné lehetővé, aminek az ellenőrzése szükség esetén a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2. A 2006/112 irányelv 132. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „kórházi és orvosi gyógykezelés[hez]” „szorosan kapcsolódó” tevékenységek fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az nem fedi le az alapügyben szóban forgókhoz hasonló azon tevékenységeket, amelyek az újszülöttek köldökzsinórvérének begyűjtésére alkalmas eszköz rendelkezésre bocsátásában, e vér analízisében és feldolgozásában, valamint adott esetben a köldökzsinórvérből kinyert őssejtek esetleges jövőbeli terápiás célú felhasználása érdekében történő tárolásában állnak, amely felhasználáshoz e tevékenységek csak esetlegesen kapcsolódnak, az nem történik meg ténylegesen, és az nincs sem folyamatban, sem tervbe véve.

5. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. június 17-i ítélete (a Finanzgericht München (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — British American Tobacco (Germany) GmbH kontra Hauptzollamt Schweinfurt (C-550/08. sz. ügy)

A jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelv 5. cikke (2) bekezdése első albekezdésének első francia bekezdése úgy értelmezendő, hogy azon jövedékiadó-köteles termékek (például a dohánygyártmányok), amelyeket a Közösségbe aktív feldolgozási eljárás keretében importált nem jövedékiadó-köteles termékekből (például nyersdohányból) gyártanak, e rendelkezés értelmében jövedékiadó-felfüggesztés hatálya alatt állónak tekintendők, így a tagállamok között anélkül lehet őket szállítani, hogy a hatóságok megkövetelhetnék az ezen irányelv 18. cikkének (1) bekezdésében előírt adminisztratív vagy kereskedelmi okmányt, jöllehet csak a Közösség területén való átalakításuk következtében váltak jövedéki termékekké.

6. A Bíróság (nagytanács) 2010. június 17-i ítélete (a Fővárosi Bíróság (Magyarország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Nawras Bolbol kontra Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (C-31/09. sz. ügy)

A harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelv 12. cikke (1) bekezdése a) pontjának első mondata alkalmazásában akkor élvezzi valaki az Egyesült Nemzetek más, az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosától különböző ügynökségének védelmét vagy támogatását, ha ténylegesen igénybe veszi e védelmet vagy támogatást.

7. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. június 17-i ítélete (a Commissione Tributaria Provinciale di Alessandria (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Agra Srl kontra Agenzia Dogane — Ufficio delle Dogane di Alessandria (C-75/09. sz. ügy)

A 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 221. cikkének (3) és (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében — ha a vám megfizetésének elmulasztása bűncselekményből ered — az elévülési idő azon a napon kezdődik, amikor a büntetőeljáráshoz hozott határozat vagy ítélet jogerőssé válik.

8. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. június 17-i ítélete (a Conseil d'État (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Terre wallonne ASBL és Inter- Environnement Wallonie ASBL kontra Région wallonne (C-105/09. és C-110/09. sz. egyesített ügyek)

A vizek mezőgazdasági eredetű nitrátszennyezéssel szembeni védelméről szóló, 1991. december 12-i 91/676/EGK tanácsi irányelv 5. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott cselekvési program főszabály szerint a bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2001. június 27-i 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke (2) bekezdésének a) pontjában említett tervek vagy programnak minősül, mivel ezen utóbbi irányelv 2. cikkének a) pontja értelmében vett „tervnek” vagy „programnak” tekintendő, és mivel olyan intézkedéseket tartalmaz, amelyeknek a betartásától függ az 1997. március 3-i 97/11/EK tanácsi irányelvvel módosított, az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 1985. június 27-i 85/337/EGK tanácsi irányelv I. és II. mellékletében felsorolt projektek megvalósítására vonatkozó engedély megadása.

9. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. június 24-i ítélete (a Commissione tributaria regionale di Torino (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — P. Ferrero e C. SpA kontra Agenzia delle Entrate — Ufficio di Alba (C-338/08), General Beverage Europe BV kontra Agenzia delle Entrate — Ufficio di Torino 1 (C-339/08)

1. Fenntartva különösen azt, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak a jelen ítélet 38. pontjában kifejtetteknek megfelelően meg kell vizsgálnia az alapügyek tárgyát képező, az olasz társaság által

holland társaság részére az Olasz Köztársaság és a Holland Királyság között létrejött, a jövedelem- és a vagyonszerzés terén a kettős adóztatás elkerüléséről, valamint az adóelkerülés megelőzéséről szóló, jegyzőkönyvvel kiegészített, 1990. május 8-án Hágában megkötött egyezmény 10. cikkének (3) bekezdése alapján juttatott „végleges elszámolás címén történő adókiegészítés” „visszatérítésének” természetét, úgy kell tekinteni, hogy amennyiben azt az említett visszatérítésre alkalmazzák, az alapügyek tárgyát képezőkhöz hasonló adólevonás nem képez a felosztott nyereségre kivetett, a különböző tagállamok anya- és leányvállalatai esetében alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló, 1990. július 23-i 90/435/EGK tanácsi irányelvnek az alapeljárások tényállása megvalósulásának idején hatályos változata 5. cikkének (1) bekezdése által főszabály szerint tiltott forrásadót. Mindazonáltal, amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy ezen adókiegészítés szóban forgó „visszatérítése” nem adó jellegű, akkor az alapügyek tárgyát képezőkhöz hasonló adólevonás a felosztott nyereségre kivetett, az említett irányelv 5. cikkének (1) bekezdése által főszabály szerint tiltott forrásadót képez.

2. Ha a kérdést előterjesztő bíróságnak azt kell megállapítania, hogy az alapügyek tárgyát képező adólevonás a 90/435 irányelvnek az alapeljárások tényállása megvalósulásának időpontjában hatályos változata 5. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, felosztott nyereségre kivetett forrásadó, akkor ezen adólevonás csak akkor tekinthető az ugyanezen irányelv 7. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartozónak, ha egyrészt az említett egyezmény tartalmaz az osztalékok gazdasági kettős adóztatásának kiküszöbölésére vagy csökkentésére irányuló rendelkezéseket, másrészt pedig az említett adólevonás alkalmazása nem oltja ki e rendelkezések jogkövetkezményeit, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

10. A Bíróság (második tanács) 2010. június 24-i ítélete (a Tribunale di Treviso — Olaszország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Luigi Pontini és társai elleni büntetőeljárás (C-375/08. sz. ügy)

A közösségi szabályozás — és különösen a marha- és borjúhús piacának közös szervezéséről szóló, 1999. május 17-i 1254/1999/EK tanácsi rendelet — a hímivarú szarvasmarhákra vonatkozó különös támogatásokra és az extenzifikációs kifizetésre irányuló valamely kérelem támogathatóságát nem teszi a támogatást kérelmezőnek az említett kérelem tárgyát képező takarmánytermő területekkel kapcsolatos használati jogát igazoló érvényes jogcímmel kapcsolatos dokumentum benyújtásától függővé. Mindazonáltal nem ellentétes a közösségi szabályozással az, ha a tagállamok nemzeti szabályozásukban az ilyen jogcímmel kapcsolatos dokumentum benyújtására irányuló kötelezettséget írnak elő, feltéve, hogy tiszteletben tartják a közösségi szabályozással elérni kívánt célkitűzéseket, valamint a közösségi jog általános elveit, különösen az arányosság elvét.

11. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. június 24-i ítélete (a Commissione tributaria regionale di Torino (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — P. Ferrero e C. SpA kontra Agenzia delle Entrate — Ufficio di Alba (C-338/08), General Beverage Europe BV kontra Agenzia delle Entrate — Ufficio di Torino 1 (C-339/08)

1. Fenntartva különösen azt, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak a jelen ítélet 38. pontjában kifejtetteknek megfelelően meg kell vizsgálnia az alapügyek tárgyát képező, az olasz társaság által holland társaság részére az Olasz Köztársaság és a Holland Királyság között létrejött, a jövedelem- és a vagyonszerzés terén a kettős adóztatás elkerüléséről, valamint az adóelkerülés megelőzéséről szóló, jegyzőkönyvvel kiegészített, 1990. május 8-án Hágában megkötött egyezmény 10. cikkének (3) bekezdése alapján juttatott „végleges elszámolás címén történő adókiegészítés” „visszatérítésének” természetét, úgy kell tekinteni, hogy amennyiben azt az említett visszatérítésre alkalmazzák, az alapügyek tárgyát képezőkhöz hasonló adólevonás nem képez a felosztott nyereségre kivetett, a különböző tagállamok anya- és leányvállalatai esetében alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló, 1990. július 23-i 90/435/EGK tanácsi irányelvnek az alapeljárások tényállása megvalósulásának idején hatályos változata 5. cikkének (1) bekezdése által főszabály szerint tiltott forrásadót. Mindazonáltal, amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy ezen adókiegészítés szóban forgó „visszatérítése” nem adó jellegű, akkor az alapügyek tárgyát képezőkhöz hasonló adólevonás a felosztott nyereségre kivetett, az említett irányelv 5. cikkének (1) bekezdése által főszabály szerint tiltott forrásadót képez.

2. Ha a kérdést előterjesztő bíróságnak azt kell megállapítania, hogy az alapügyek tárgyát képező adólevonás a 90/435 irányelvnek az alapeljárások tényállása megvalósulásának időpontjában hatályos változata 5. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, felosztott nyereségre kivetett forrásadó, akkor ezen adólevonás csak akkor tekinthető az ugyanezen irányelv 7. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartozónak, ha egyrészt az említett egyezmény tartalmaz az osztalékok gazdasági kettős adóztatásának kikiűszöbölésére vagy csökkentésére irányuló rendelkezéseket, másrészt pedig az említett adólevonás alkalmazása nem oltja ki e rendelkezések jogkövetkezményeit, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

12. A Bíróság (második tanács) 2010. július 1-jei ítélete (Corte suprema di cassazione (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Ministero dell’Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate kontra Paolo Speranza (C-35/09. sz. ügy)

1. Az 1985. június 10-i 85/303/EGK tanácsi irányelvvvel módosított, a tőkeemelést [helyesen: tőkefelhalmozást] terhelő közvetett adókról szóló, 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi irányelv 4. cikke (1) bekezdésének c) pontját és 5. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, hogy valamely tagállam a társaság tőkeemeléséről szóló okirat bejegyzését jelölje meg az illetékköteles esemény bekövetkezésének időpontjaként, feltéve hogy az illeték beszédése és a vagyoni hozzájárulásnak a kedvezményezett társaság részére történő tényleges juttatása közötti kapcsolat fennáll. Ha ugyanis az említett okirat létrejötté során a vagyoni hozzájárulás tényleges juttatása még nem történt meg, és nem biztos, hogy e juttatásra sor fog kerülni, az érintett tagállam mindaddig nem követelheti a tőkeilleték megfizetését, ameddig az említett hozzájárulás nem lett biztos. A tényleges érvényesülés elvét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az adóügyekben eljáró bíróságok előtt a társaság által elhatározott tőkeemeléshez való tényleges vagyoni hozzájárulás elmaradásának bizonyítási módjait a bejegyzés semmisségét vagy megsemmisítését megállapító, jogerős polgári ítélet bemutatására korlátozza, aminek következtében a tőkeilletéket minden esetben meg kell fizetni, és csak ilyen polgári ítélet bemutatása alapján van lehetőség a visszatérítésre.

2. A 85/303 tanácsi irányelvvvel módosított 69/335 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy valamely tagállam a tőkeemelésről szóló okiratot szerkesztő, illetve azt átvevő hivatalos személy egyetemleges felelősségét írja elő, feltéve hogy az említett hivatalos személynek rendelkezésére áll megtérítési kereset a hozzájárulásban részesülő társasággal szemben.

13. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. július 1-jei ítélete (Sad Naj — Lengyel Köztársaság előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. kontra Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (C-99/09. sz. ügy)

Az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („egyetemes szolgáltatási irányelv”) 30. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a nemzeti szabályozó hatóság az előfizetők által az említett szolgáltatás igénybevételéért fizetendő díj visszatartó jellegének értékelése során köteles figyelembe venni a számhordozhatóság szolgáltatásának nyújtása miatt a mobilhálózatok üzemeltetői által viselt költségeket. A nemzeti szabályozó hatóságnak azonban fennmarad az a joga, hogy az üzemeltetők által kérhető ezen díj legmagasabb összegét az üzemeltetők által viselt költségeknél alacsonyabb szinten határozza meg, ha a kizárólag ezen költségek alapján kiszámított díj a felhasználókat visszatarthatja a számhordozhatóság lehetőségének igénybevételétől.

14. A Bíróság (első tanács) 2010. július 1-jei ítélete (a Hof van beroep te Antwerpen (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Gerhard Dijkman, Maria Dijkman-Lavaleije kontra Belgische Staat (C-233/09. sz. ügy)

Az EK 56. cikkel ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely szerint az e tagállamban illetőséggel rendelkező azon adóalanyok, akik más tagállamban lévő befektetésekből származó kamatra vagy osztalékra tesznek szert, helyi pótdadót kötelesek fizetni, amennyiben nem azt választják, hogy e tőkejövedelmeket az illetőségük szerinti tagállamban székhellyel rendelkező közvetítő fizesse ki nekik, miközben az illetőségük szerinti tagállamban lévő befektetésből származó ugyanilyen jellegű jövedelmeket — mivel azokból a kifizetéskor levonják a forrásadót — nem kell bevallani, és így nem kell utánuk helyi pótdadót fizetni.

15. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. július 8-i ítélete (a High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Afton Chemical Limited kontra Secretary of State for Transport (C-343/09. sz. ügy)

A kérdések vizsgálata során nem merült fel semmilyen olyan körülmény, amely a benzinre, a dízelolajra és a gázolajra vonatkozó követelmények, illetőleg az üvegházhatású kibocsátott gázok mennyiségének nyomon követését és mérséklését célzó mechanizmus bevezetése tekintetében a 98/70/EK irányelv módosításáról, a belvízi hajókban felhasznált tüzelőanyagokra vonatkozó követelmények tekintetében az 1999/32/EK irányelv módosításáról, valamint a 93/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/30/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke (8) bekezdésének érvényességét érintené annyiban, amennyiben e rendelkezés az új 8a. cikk (2) és (4)–(6) bekezdésével kiegészíti a benzin és a dízelüzemanyagok minőségéről, valamint a 93/12/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 1998. október 13-i 98/70/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet.

16. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. július 8-i ítélete (a Svea hovrätt — Svédország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Otto Sjöberg és Anders Gerdin elleni büntetőeljárás (C-447/08. és C-448/08. sz. egyesített ügyek)

1. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, mint az alapeljárásbeli is, amely tiltja a gazdaság magánszereplői által más tagállamokban haszonszerzési céllal szervezett szerencsejátékok e tagállam lakosai részére történő reklámozását.

2. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a szerencsejátékokra kizárólagos jogokat biztosító rendszert terjeszt ki, és amely szerint a valamely más tagállamban szervezett ilyen játékok reklámozása súlyosabb szankciókkal sújtható, mint a nemzeti területen engedély nélkül szervezett ilyen játékok reklámozása. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapeljárás tárgyát képező nemzeti szabályozás ilyenek minősül-e.

Egyéb magyar vonatkozású ügyek az Európai bíróság előtt

1. 2010. június 1-jén benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Magyar Köztársaság (C-274/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Magyar Köztársaság nem teljesítette a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit, mivel arra kötelezi azokat az adóalanyokat, akiknek az adóbevallásában valamely adómegállapítási időszakban az irányelv 183. cikke értelmében „különbözete” van, hogy a különbözetet vagy annak egy részét átvigyük a következő adómegállapítási időszakra, hacsak az adóalany meg nem fizette a szállítójának az adott vásárlás teljes összegét, és mivel e kötelezettség miatt egyes adóalanyok,

akiknek az adóbevallásában rendszeresen szerepel „különbözet”, kénytelenek lehetnek az ilyen különbözetet több mint egy alkalommal átvinni a következő adómegállapítási időszakra;
— kötelezze a Magyar Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Jelen kereset tárgya az a magyar adójogi rendelkezés, mely szerint az adóalanyok az adó-megállapítási év végén csak annyiban igényelhetik vissza hozzáadottértékadó-különbözetüket, amennyiben az meghaladja az általuk ténylegesen még ki nem fizetett ügyleteket terhelő hozzáadottértékadót (a továbbiakban: HÉA-t). A kifogásolt magyar szabályozás így azzal a következménnyel jár, hogy a különbözetnek a ki nem fizetett beszerzéseket terhelő HÉA összegének megfelelő része nem igényelhető vissza, hanem azt az adóalanyok tovább kell görgetnie a következő időszakra. Ha pedig az adó-megállapítási időszak végén megállapított HÉA-különbözet összege kisebb, vagy ugyanakkora, mint a ki nem fizetett beszerzéseket terhelő HÉA összege, akkor az adóalanyok a HÉA-különbözet egészét tovább kell görgetnie a következő időszakra. Ugyanígy kell eljárni a következő időszak végén is: a szabályozás ugyanis semmilyen módon nem korlátozza ezt a folyamatot az időben, azaz lehetővé teszi akár azt is, hogy a HÉA-különbözetet az adóalanyok vég nélkül tovább kelljen görgetnie.

A Bizottság nem vitatja, hogy a HÉA-különbözet átvitelét, illetve visszatérítését a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelv (a továbbiakban: irányelv) 183. Cikke tagállami döntési hatáskörbe utalja. Ezen hatáskörüket a tagállamok ugyanakkor csak a közös HÉA-rendszer egészének elveivel, így különösen az adósemlegesség elvével összhangban gyakorolhatják. Az irányelv 183. Cikke, mely megengedi a tagállamok számára, hogy egyszer a következő időszakra vigyék át a HÉA-különbözetet, mint az adósemlegesség elvének teljes érvényesülését gátló szabály, szűken értelmezendő, s nem szolgálhat alapul az adósemlegesség elvével, illetve az adólevonási mechanizmus céljával ellentétes nemzeti jogszabályi rendelkezések elfogadásához.

Az adósemlegesség elve értelmében az adólevonási mechanizmus célja, hogy a vállalkozó teljes egészében mentesüljön a valamennyi gazdasági tevékenysége keretében fizetendő vagy megfizetett HÉA terhe alól. Ezen elv kizárja, hogy a tagállamok olyan feltételhez kössék a HÉA-különbözet visszatérítését, amely által terhet hárítanak az adóalanyokra, befolyásolják pénzügyi és likviditási helyzetüket, illetve kereskedelmi döntéseiket. A HÉA-különbözetnek a szóban forgó magyar szabályozás általi visszatartása azonban két okból is ilyen negatív hatással jár az adóalanyok számára. Egyrészt azért, mert a levonható HÉA-nak a fizetendő HÉA-hoz viszonyított többlete az adóalany követelésének tekintendő, mely követelés kiegyenlítésének elhalasztása csökkenti a visszaigénylő adóalany profitlehetőségeit, likviditását, s így növeli üzleti kockázatát. Ezen adóalanyok az általa nyújtott termékértékesítések, illetve szolgáltatások után akkor is be kell fizetnie a HÉA-t, ha azokat nem fizették ki neki, viszont a számára nyújtott termékértékesítések, illetve szolgáltatások utáni HÉA-t csak akkor kaphatja vissza, ha ténylegesen kifizette azokat.

Másrészt a HÉA-különbözet visszatartása nemcsak a visszaigénylő pozícióban lévő adóalany számára, hanem az adóztatandó ügylet másik oldalán lévő adóalany számára, tehát az eladó számára is terhet jelent. A vevő likviditásának csökkenése révén növekszik ugyanis annak a kockázata, hogy nem, vagy csak jelentős késéssel fog hozzájutni a megvásárolt termék, illetve igénybe vett szolgáltatás ellenértékéhez, miközben neki ettől függetlenül be kell fizetnie az adott termékértékesítést, illetve szolgáltatásnyújtást terhelő HÉA-t.

A Bizottság szerint az, ha a szabályozás valamely terhet ró az adóalanyokra, nem egyensúlyozható ki újabb teherrel az adóalanyokra rovásával. A szabályozás egyensúlyát csak az teremtheti meg, ha a befizető pozícióban az adóalanyra rótt terhet, azaz a befizetési kötelezettséget, a visszaigénylő pozícióban az adóalany azon lehetősége ellensúlyozza, hogy visszakaphatja a befizető pozícióban befizetett HÉA-t.

Végül a kifogásolt magyar szabályozás azáltal, hogy nem teszi lehetővé, hogy az adóalany a különbözetet legkésőbb a második adómegállapítási időszak végén visszakapja, megsérti az irányelv 183. cikkét, mely a HÉA-különbözetnek csak egyszeri, a „következő időszakra” való átvitelét teszi lehetővé. Sőt, a magyar szabályozás, mely egyébként a vevő likviditásának csökkentésével saját maga csökkenti annak a valószínűségét, hogy a visszatérítés bekövetkezzon, azt sem biztosítja, hogy az adóalany valaha is visszakapja a különbözetet. Ha ugyanis az adóalany úgy fejezi be a tevékenységét, hogy nem fizette ki minden beszerzését, mert fizetéseképtelenné vált, a ki nem fizetett ügyleteket terhelő HÉA visszatérítésére nincs mód, így azt az állam végleg megtartja.

A fenti okokból kifolyólag a Bizottság tehát úgy véli, hogy a magyar jogalkotó túllépett a számára biztosított diszkrecionális jogkör határain és megsértette az irányelv 183. cikkét, amikor a HÉA-különbözet visszatérítésének feltételei vonatkozásában az adósemlegesség elvét sértő, s a különbözet egymást követő többszöri átvitelét is lehetővé tevő szabályozást fogadott el.

2. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. július 1-i ítélete — Európai Bizottság kontra Németországi Szövetségi Köztársaság (C-442/08. sz. ügy)

1. A Németországi Szövetségi Köztársaság — mivel a vámtartozásokat hagyta elévülni annak ellenére, hogy jogsegélyközleményt kapott, és az ezekből eredő saját forrásokat késedelmesen fizette be, valamint megtagadta az esedékes késedelmi kamatok megfizetését — nem teljesítette a Községek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet 2., 6. és 9–11. cikkéből, valamint a Községek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.

2. A Bíróság a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

3. 2010. június 16-án benyújtott kereset — Land Wien kontra Bizottság (T-267/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Kereseti kérelmek

— A Törvényszék semmisítse meg a 2010. március 25-i határozatot;

— állapítsa meg, hogy az Európai Bizottság megsértette az 1049/2001/EK rendeletet, mivel a Mochovce atomerőmű 3. és 4. blokkjának építésére vonatkozóan kért dokumentumok közül nem jutott el valamennyi a felpereshez, és ezért a Bizottság az EUMSZ 265. cikk értelmében intézményi mulasztást követett el, és következésképpen megsértette az 1049/2001 rendelet (1) 3. cikkét;

— a Bizottságot kötelezze arra, hogy a felperes, Land Wien részéről felmerülő valamennyi költséget viselje.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes a Bizottság 2010. március 25-i határozatát kifogásolja, amellyel a szlovákiai Mochovce atomerőmű 3. és 4. blokkjának megépítésére vonatkozó panaszát érintő eljárást a Bizottság befejezettnek nyilvánította. A felperes továbbá kifogásolja, hogy a Bizottságtól nem kapta meg a Mochovce atomerőmű 3. és 4. blokkjának megépítésére vonatkozó valamennyi dokumentumot, a Bizottság ezért az EUMSZ 265. cikk értelmében intézményi mulasztást követett el.

A felperes a keresetének alátámasztása végett azzal érvel, hogy a Bizottság a 2010. március 25-i határozatában figyelmen kívül hagyta a 2003/35/EK irányelvet (2), és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 37. cikke szerinti alapjogot.

A felperes a tájékoztatás iránti kérelmével összefüggésben arra hivatkozik, hogy annak nem szabályszerű kezelése az Alapjogi Charta 42. cikkébe ütközik. Következésképpen a Bizottság megsértette az 1049/2001 rendelet 7. cikkét.

A felperes továbbá úgy véli, hogy a Bizottság azáltal, hogy elmulasztotta, hogy a panasz és a tájékoztatáskérés szerint eljárjon, az EAK-Szerződésben előírt, és a Bíróság C-115/08. sz., ČEZ ügyben 2009. október 27-én hozott ítéletében (az EBHT-ban még nem tették közzé) részletesebben meghatározott cselekvési kötelezettségét is megsértette.

4. 2010. június 8-án benyújtott kereset — Ax kontra Tanács (T-259/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Kereseti kérelmek

— A Törvényszék semmisítse meg az európai pénzügyi stabilizációs mechanizmus létrehozásáról szóló, 2010. május 11-i 407/2010/EU tanácsi rendeletet;

— a Törvényszék az Európai Unió Tanácsát kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes keresete a 407/2010/EU rendelet ellen irányul.

Keresetének alátámasztása érdekében a felperes többek között azt állítja, hogy a megtámadott rendelettel felszabadított támogatások sértik a más tagállamok kötelezettségeiért való

felelősségvállalásnak és e kötelezettségek átvállalásának az EUMSZ 125. cikkben megfogalmazott tilalmát.

A felperes szerint továbbá a 407/2010 rendeletre nem vonatkozik az EUMSZ 122. cikk szerinti felhatalmazó rendelkezés. Ezzel összefüggésben előadja, hogy az érintett tagállamok nem tekinthetők úgy, hogy esetükben a spekulatív támadások következtében az e rendelkezés értelmében vett súlyos nehézségek komoly veszélye állna fenn. Ezenkívül a spekulatív támadásokból eredő nehézségek nem az érintett tagállamok által nem befolyásolható rendkívüli eseményeken alapulnak.

A Legfelsőbb Bíróság uniós jogi tárgyú ítéletei

Kfv.V.35.158/2010/6.

A 388/EGK Hatodik Tanácsi Irányelv 21. Cikk 1. pontjának c) alpontja is úgy rendelkezik, hogy belföldi forgalomban HÉA fizetésre kötelezett bármely személy, aki HÉA-t tüntet fel a számlán, vagy számlát helyettesítő bizonylaton. Az Európai Bíróság többek között a C-566/07 számú ítéletében is úgy foglalt állást, hogy nem ellentétes az adósemlegesség elvével, ha bármely tagállam ebben a tagállamban kizárólag a számlán való téves feltüntetés miatt fizetendő adó helyesbítését ahhoz feltételhez köti, hogy az adóalany a nyújtott szolgáltatások igénybevevője részére olyan módosított számlát ír, amely nem tünteti fel a HÉA-t. Az ismertetettekből következik, hogy az Áfa.tv. és az új Áfa.tv. szabályozása is – a közösségi joggal egyezően – következetes és egységes abban, hogy az áthárított adó összeget tartalmazó számla kibocsátása adófizetési kötelezettséget keletkeztet akkor is, ha egyébként a szolgáltatás nyújtására ténylegesen nem került sor.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Malcolm Kennedy Egyesült Királyság elleni ügye (26839/05. számú ügy)¹

A panaszost 1990-ben ittas állapota miatt őrizetbe vették; másnap cellatársát holtan találták. A panaszost ezt követően cellatársa megölésében bűnösnek találták, és életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélték. Ügye a hiányzó és ellentmondó bizonyítékok miatt az Egyesült Királyságban vitatott volt. A panaszos, miután 1996-ban szabadon engedték, szállítmányozási tevékenységbe kezdett. A panaszos azt állította, hogy nagyszabású ügye és az igazságszolgáltatási hibák elleni kampányokban való részvétele miatt üzleti levelezését, telefonját és elektronikus levelezését megfigyelték.

A panaszos a Nyomozati Hatóságok Bíróságánál (IPT) sérelmezte, hogy levelezését és telefonbeszélgetéseit „vitatható körülmények” között megfigyelték, ami magánélete megsértésének minősül. A panaszos követelte, hogy a titkosszolgálatokat tiltsák el mindenféle megfigyeléstől és „az ilyen megfigyelés bármely eredményét” semmisítsék meg. Különleges rendelkezéseket is kért a Nyomozati Hatóságok Bírósága előtti eljárás tisztességes voltának biztosítására, ideértve egy nyilvános meghallgatást, és a tanúk nyilatkozatainak és a bizonyítékoknak a kölcsönös vizsgálatát a felek előtt. Az IPT nem nyilvános eljárásban megvizsgálta a panaszos különleges panaszát és 2005-ban úgy foglalt állást, hogy panasza tekintetében semmilyen kedvező megállapítást nem tehet. Ez vagy azt jelenti, hogy nem volt megfigyelés, vagy a megfigyelés törvényes volt.

A panaszos a Bíróság előtt azt sérelmezte, hogy levelezése és telefonbeszélgetései megfigyelésével megsértették az Egyezmény 8. cikkében biztosított, a magánélethez fűződő jogát, tovább azt, hogy az IPT előtti meghallgatás nem volt tisztességes, ami az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdését sértette, és ennek eredményeként az Egyezmény 13. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz fűződő joga is sérült.

A Bíróság utalt arra, hogy egy jogalany pusztán a titkos rendszabályok léte folytán is jogsértés áldozata lehet, még ha azokat nem is alkalmazzák. Az ilyen rendszabályoknak, noha titkosak, vitathatónak és bíróság által felülvizsgálhatónak kell lenniük. Az adott esetben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy nem zárható ki: a panaszossal szemben titkos rendszabályokat alkalmaztak, vagy legalábbis megvolt ezek alkalmazásának kockázata. Erre tekintettel a panaszos sérelmezhetette a magánéletébe való beavatkozást.

A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a kérdéses beavatkozás nyilvánvalóan törvényes célt követett: a nemzetbiztonság és az ország gazdasági jólétének védelmét és a bűnmegelőzést. Mindez a Nyomozóhatóságok szabályozásáról szóló 2000. évi törvény (RIPA) és az azt kiegészítő, a Megfigyelési Útmutató alapján történt. A törvény elérhető volt a világhálón, ezért hozzáférhető; megfelelő pontossággal meghatározza azokat az eseteket, amikor a levelezést illetve a telefonbeszélgetéseket meg lehet figyelni. Noha azokat a jogsértéseket, amelyek alapján megfigyelést lehet folytatni, név szerint nem sorolja fel, de a Bíróság szerint az

¹ Az ítélet 2010. augusztus 18-án vált véglegessé.

államok nem kötelesek kimerítő felsorolást adni a nemzetbiztonsági jogsértésekről, minthogy azokat természetükből adódóan a gyakorlatban nehéz meghatározni. Végül, mivel csak országon belüli érintkezés megfigyeléséről volt szó – eltérően Liberty és társainak az Egyesült Királyság elleni ügyétől – a hazai jog sokkal pontosabban leírta a megfigyelés alá vonható személyek körét.

Az adatok feldolgozása, továbbítása és megsemmisítése tekintetében a Bíróság észrevételezte, hogy a megfigyelési rendszabályok alkalmazásának egész tartamát a nemzeti hatóságok döntési jogkörébe kellett hagyni mindaddig, amíg megfelelő biztosítékokkal látták el. Az adott esetben a megfigyelési engedély megújítása vagy törlése az Államtitkárság rendszeres felügyelete alatt állt. Sőt, más országok gyakorlatával szemben, a nemzeti jogszabály kizárólag egy személyhez vagy egy épülethozzához kapcsolódó belső kommunikációra vonatkozó engedély kiadását tette lehetővé, ez által korlátozva a hatóságok döntési jogkörét, hogy a nem nyilvános kommunikációt megfigyeljék és lehallgassák. A törvények – különösen az Útmutató – ugyancsak szigorúan korlátozták azon személyek számát, akik hozzáférhetnek a megfigyelés anyagához, amelyből szükség esetén csak egy összefoglaló volt közölhető. Az is elő volt írva, hogy az adatokat azonnal meg kell semmisíteni, amint azokra már nincs szükség, és az engedélyekről részletes jelentéseket kell tenni.

A törvény felülvizsgálati rendszere keretében egy biztost is kijelöltek, aki mind a végrehajtó, mind a törvényhozó hatóságoktól független; a miniszterelnöknek tett éves jelentése nyilvános, és a Parlament elé terjesztendő. A Bíróság úgy találta, hogy a törvényi előírások helyes alkalmazásának biztosításában igen értékes szerepe van, akár csak a véletlenszerűen kiválasztott vagy különleges megfigyelési ügyek általa végzett kétévenkénti felülvizsgálatának. A Bíróság az IPT törvénytelen megfigyelésre vonatkozó panaszok vizsgálatára vonatkozó tág hatáskörét is kiemelte. Más országoktól eltérően bárki fordulhat az IPT-hez, amely független és pártatlan testület, amely a zárt anyagokhoz hozzáféréssel rendelkezik, és követelheti a biztostól, hogy rendelje el valamennyi relevánsnak ítélt dokumentum közlését. Ha az IPT megalapozottnak találja a panaszt, bármely megfigyelési utasítást megsemmisíthet, megkövetelheti a megfigyelési anyag megsemmisítését, és kártérítést ítélhet meg. Az IPT érdemi döntéseinek közzététele tovább növeli a titkosszolgálati tevékenység feletti ellenőrzés szintjét.

A Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az adott esetben a vonatkozó nemzeti szabályozás megfelelő pontossággal rendezi mind a megfigyelési engedélyekre, mind a begyűjtött adatok feldolgozására, továbbítására és megsemmisítésére vonatkozó eljárásokat. A Bíróság azt is észrevételezte, hogy nem volt olyan bizonyíték, amely a megfigyelési rendszer alkalmazásában és működésében bármiféle jelentős hiányosságra utalna, ezért az Egyezmény 8. cikkének megsértése sem volt megállapítható.

A 6. cikk (1) bekezdésének megsértése kapcsán a Bíróság emlékeztetett arra, hogy a teljesen akkuzatórius eljáráshoz való jog korlátozható, ha az a szembenálló súlyos közérdekre tekintettel elengedhetetlenül szükséges. Az IPT eljárásokban érvényesülő korlátozásokat igazolják a bizalmas megfontolások, a vizsgált kérdések természete pedig igazolja a tárgyalás hiányát. A Bíróság megjegyezte azt is, hogy az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésével összhangban a nemzetbiztonsága is igazolhatja a nyilvánosság kizárását az eljárásból. A Bíróság a hatóságok „sem megerősíteni, sem cáfolni” megközelítése kapcsán megfelelőnek találta, hogy egy panaszt ilyen módon tájékoztassanak. A Bíróság hangsúlyozta az IPT-hez való hozzáférés széleskörűségét és egyszerűségét, és elismerve a titkos megfigyelés jelentőségét a terrorizmus és a súlyos bűncselekmények elleni küzdelemben, a Bíróság úgy ítélte, hogy az IPT előtti eljárásban a panaszos jogainak korlátozása szükséges és arányos volt, és nem ellentétes a 6. cikkel.

A 8. és a 6. cikk megsértésével kapcsolatban kifejtettek tekintettel a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az IPT hatékony jogorvoslatot kínált a panaszosnak egészen addig, hogy panasza levelezésének és telefonbeszélgetéseinek állítólagos megfigyelésére irányult. A Bíróság emlékeztetett arra is, hogy a 13. cikk nem követeli meg, hogy a jog hatékony jogorvoslatot biztosítson ott, ahol az állított jogsértés az elsődleges jogalkotásból ered, ezért az Egyezmény 13. cikkét nem sértették meg.

2. Norma Cox Törökország elleni ügye (2933/03. számú ügy)²

A panaszos amerikai állampolgár, akit 1986-ban a belügyminiszter utasítására a nyolcvanas években kiutasítottak Törökországból az általa, mint egyetemi előadó által a kurd és örmény kérdéssel kapcsolatban a hallgatók előtt tett kijelentései miatt. Később visszatért Törökországba, ahol 1989-ban letartóztatták a Krisztus utolsó megkísértése című film elleni röplapok terjesztése miatt, és újból kiutasították. Amikor egy látogatást követően 1996-ban elhagyta Törökországot, az útlevelébe is bejegyezték a tilalmat, ezért azóta nem tudott beutazni az országba.

A panaszos 1996. októberében a török közigazgatási bíróság előtt pert indított a belügyminiszter ellen a tilalom feloldása iránt, hivatkozva arra, hogy annak indoka vallási meggyőződése volt. A belügyminiszter ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a panaszost azért utasították ki az országból, mert a nemzet biztonsága ellenében szeparatista tevékenységet végzett, nevezetesen azt állította, hogy a törökök asszimilálják a kurdokat és az örményeket, a törökök az ország elhagyására kényszerítik az örményeket és népiirtást követnek el. A panaszos szerint ezeket az állításokat nem bizonyították és e vélemény kifejezéséért őt soha el nem ítélték. A török közigazgatási bíróság 1997. október 17-én elutasította a keresetet és megállapította, hogy a miniszter döntése megfelelt az alkalmazandó jogszabályoknak. A Legfelsőbb Közigazgatási Bíróság a panaszos fellebbezését 2001. január 20-án, az elsőfokú ítélet helyesbítése iránti kérelmét 2001. december 26-án elutasította.

A Bíróság utalt arra, hogy noha az Egyezmény egy külföldi jogát a beutazáshoz és a tartózkodáshoz nem biztosítja, a beutazás és bevándorlás ellenőrzését is az Egyezményből fakadó kötelezettségekkel összhangban kell gyakorolni.

A Bíróság úgy ítélte, hogy a Törökországba való beutazás tilalma a hallgatókkal és a kollégákkal való korábbi beszélgetésekre tekintettel a 10. cikkben biztosított jogokat érinti. Figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága a belföldieket és a külföldieket egyaránt megilleti. A panaszos, elzárva a beutazás lehetőségétől, nem tudott többé Törökországban információkat közölni. A Bíróság kész volt annak elfogadására, hogy a korlátozás törvényes célja volt, nevezetesen a nemzetbiztonság és az állami integritás. Ugyanakkor utalt arra, hogy a 10. cikkben biztosított jogok minden korlátozásának „egy demokratikus társadalomban szükségesnek” kell lennie, ezért szigorúan kell azokat értelmezni. A Bíróság észlelte, hogy semmi sem utalt arra, hogy a panaszos jogsértést követett volna el a kurd és örmény kérdésben eltérő véleményének hangoztatásával, és büntetőeljárást sem indítottak ellene e miatt. E vélemények olyan kérdéskörhöz kapcsolódtak, amely heves viták tárgya, nemcsak Törökországon belül, de nemzetközi szinten is. Noha az egyik oldalon kifejtett vélemények sérthetik a másik oldalon állókat, egy demokratikus társadalomban elvárható az ellentétes véleménnyel szembeni türelem. A Bíróság szerint a nemzeti bíróságok határozatainak indokolásából az sem derül ki, hogy a panaszos nézetei pontosan miért is ártalmasak Törökország nemzetbiztonságára nézve.

² Az ítélet 2010. augusztus 20-án vált véglegessé.

A Bíróság ezért úgy ítélte, hogy a nemzeti bíróságok nem adták elégséges és elfogadható okát a panaszos kiutasításának, annak célja a gondolatok terjedésének megakadályozása volt, amivel megsértették az Egyezmény 10. cikkét. A Bíróság a panaszos részére 12.000,-Euro nemvagyoni kártérítést ítél meg.

3. Cedo Lelas Horvátország elleni ügye (55555/08. sz. ügy)³

A panaszos a Honvédelmi Minisztérium által alkalmazott katonaként esetenként aknamentesítési feladatokat látott el 1996 és 1998 között. A honvédelmi miniszter 1995. szeptember 18-ai határozata alapján különleges pótlékra volt jogosult ezért a munkáért. Mivel e pótlékot nem fizették ki számára, 2002. májusában a városi bíróság előtt keresetet indított az állam ellen. Az állam ellenkérelmében a követelés elévülésére hivatkozott, mivel a nemzeti jogszabályok szerint a munkaügyi követelésekre előírt hároméves elévülési idő eltelt. A panaszos ezzel szemben arra hivatkozott, hogy számos esetben rákérdezett a parancsnokánál, hogy a pótlékot miért nem fizették ki. Miután parancsnoka útján érdeklődött a Vezérkarnál, a parancsnoka arról tájékoztatta a panaszost, hogy igényét nem vitatják és ki fogják fizetni, ha a fedezetét megkapják. E tájékoztatásban bízva a panaszos úgy gondolta, hogy az állam elismerte a tartozását, és ezáltal az elévülés is megszakadt.

A városi bíróság 2003. március 3-án a keresetnek helyt adva az államot az elmaradt pótlék megfizetésére kötelezte. Az ítélet indokolása szerint panaszos parancsnoka és a Honvédelmi Minisztérium Spliti Térségi Pénzügyi Osztályának vezetője tanúvallomása megerősítette, hogy az aknamentesítő katonák jegyzékét megküldték a Minisztériumnak, és igényüket nem vitatták. Az állam fellebbezése folytán eljáró megyei bíróság 2003. április 22-én hatályon kívül helyezte az első fokú ítéletet és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra kötelezte. A városi bíróság a megismételt eljárásban 2003. június 18-án meghozott ítéletében ismét helyt adott a keresetnek. Az ítélet indokolásában különösen kiemelve, hogy a Honvédelmi Minisztérium Központi Pénzügyi Osztálya elismerte a tartozást azáltal, hogy a katonák jegyzékét és fizetés iránti kérelmét nem küldte vissza, továbbá azzal, hogy tájékoztatta Térségi Pénzügyi Osztályt: a fedezet kiutalását követően kifizethetik a kért pótlékokat. A megyei bíróság 2004. március 8-án ismét hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítéletet, figyelemmel arra, hogy a Honvédelmi Minisztérium belső szabályzataival összhangban perindítást megelőzően csak a Pénzügyi Osztály vezetője, azt követően csak a Jogi Osztály vezetője volt jogosult követelésének elismerésére, a parancsnok nem. A városi bíróság 2005. április 19-én meghozott ítéletében ismét helyt adott a keresetnek, úgy ítélve, hogy a bizonyítékokból, különösen a Honvédelmi Minisztérium belső szabályzataiból nem következik, hogy csak a Minisztérium Pénzügyi illetve Jogi Osztályának vezetője volt jogosult elismerni a követelést. A megyei bíróság 2005. október 24-én az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetet elutasította. Úgy ítélte meg, hogy a tartozást arra jogosult személy nem ismerte el, és a Spliti Térségi Pénzügyi Osztály kérelmét a szükséges fedezet átutalására Központi Pénzügyi Osztály érvénytelennek tekintette és további vizsgálatra visszaküldte. Az Alkotmánybíróság 2008. április 10-én a panaszos alkotmányos panaszát elutasította.

A panaszos azt sérelmezte, hogy keresetének elutasítása révén a hazai bíróságok megsértették az Egyezményhez csatolt 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében biztosított, a tulajdona békés birtoklásához való jogát.

A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a panaszos igénye jogilag kellőképpen megalapozott ahhoz, hogy az 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében védett vagyontárgynak tekintse. A Bíróság hangsúlyozta, hogy a közhatóságok e jogba való bármely beavatkozásának törvényesnek kell

³ Az ítélet 2010. augusztus 20-án vált véglegessé.

lennie. A bíróság észrevételezte, hogy bár a Kormányzat érvelése szerint az igény elutasítása a Munka törvénykönyvének vonatkozó rendelkezése alapján, a hároméves elévülésre hivatkozással került sor, e szabály alkalmazása abból a korábbi megállapításból következett, hogy Honvédelmi Minisztérium nem ismerte el a panaszos követelését (noha ennek megtétele esetén az elévülés megszakadt volna), minthogy azt az arra jogosult személy nem ismerte el. A nemzeti bíróságok végső döntésükben nem hivatkoztak olyan különös törvényi szabályra, amely alátámasztotta volna azt a következtetést, hogy a követelést kizárólag a Minisztérium Központi Pénzügyi Osztályának vezetője ismerhette el. A törvényesség alapelve megköveteli, hogy egy jóhiszeműen cselekvő személy jogosult megbízni egy olyan köztisztviselő nyilatkozatában, aki látszólag megfelelő felhatalmazással bír, kivéve, ha a nyilvánosság számára hozzáférhető dokumentumokból világosan kitűnik, hogy e tisztviselőnek nem volt megfelelő felhatalmazása. Nem várható el egy jogalanytól, hogy megbizonyosodjék arról, hogy az állami tisztviselők a rájuk vonatkozó, a nyilvánosság számára nem hozzáférhető belső szabályzataik és eljárásaik szerint járnak-e el. Mivel néha egy tisztviselő joga, hogy az államot jogilag kötelező nyilatkozatokat tegyen, a hivatalából következik minden kifejezett szabály vagy rendelkezés nélkül, egy jogalany képesnek kell lennie arra, hogy megfelelő mértékben előre lássa egy adott cselekmény lehetséges következményeit. Az adott esetben kétségtelenül megállapítható volt: a panaszost a parancsnoka – az egyetlen személy, akihez a szolgálati szabályok szerint kérelmével fordulhatott – ismételten úgy tájékoztatta, hogy pótlék-igényét nem vitatják és a pótlékokat meg fogják fizetni. Világos szabályozás hiányában természetes volt, hogy a panaszos azt hitte: a Vezérkar nyilatkozata köti a Minisztériumot. A panaszos okkal bízhatott abban, hogy parancsnokának nyilatkozata a követelésnek az elévülés megszakítására alkalmas elismerése.

A fentiekre tekintettel a Bíróság a panaszos tulajdonhoz fűződő jogába való beavatkozást törvénytelennek ítélte, ezért megállapította, hogy az 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkét megsértették és a panaszos részére 2.250,-Euro nem vagyoni kártérítést ítelt meg.

A Legfelsőbb Bíróság emberi jogi vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Legfelsőbb Bíróság Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Darák Péter, Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Legfelsőbb Bíróság hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.